

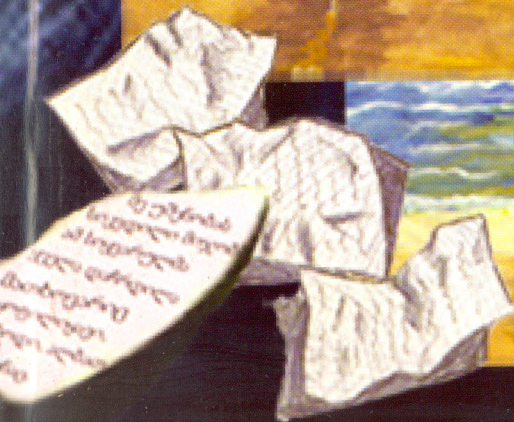
სტუმარ ჟინტაურნი

მე,

შენ და...

ჩვენთვის

სოფიო ქისტაური

მე,

შენ და...

ჩვენსები

რედაქტორი

ბადათერ არაბული

გამომცემელი

ზურაბ ქობალია

კომპიუტერული
გრაფიკოსი

ედგარ თეიმურაზიანი

მხატვარი

ლევან ბალავაძე

დამკაბადონებელი

თამარ ტყაბლაძე

© გამომცემლობა "ზენაარი", 2013

თბილისი, ზანდუკელის ქ. N1

ტელ.: +(995) 599 343 727

ელ. ფოსტა: zurkobgmail.com

ISBN 978-9941-0-5179-1

***

ზეცამ თმებში სველი მთვარე ჩაიწნა,
ტირიფს წელზე მოეხვია ქარი,
გაკვირვებას ვერ მალავდა წვიმა--
ისევ წარსულს მისტირისო ქალი.
სულში ისევ აქვითინდა გრძნობა,
მარტოობამ გადათელა გზები,
ეჭვმა ისევ დამიკანრა გული,
ნუთუ მართლა აღარ დაბრუნდები?!
სველი მთვარე ზეცამ თმებში ჩაიწნა,
ქარი წელზე მოეხვია ტირიფს,
ვიცი, უნდა დაგივიწყო, მაგრამ
ამ ღამითაც ვერ ვიკავებ ტირილს.

1998 წ.

***

აშარი ქარი რტოებს წაეცეკვა,
მორცხვად დაბლა ხრიდნენ თავებს ყვავილები...
უშენოდ, ალბათ, სევდა წამლეკავდა
და შენ რომ არ იყო, ალბათ, დავიღლები.
წუხელ იმ სიზმარმაც როგორ გამაოგნა!
ყურში ჩამკიოდნენ რალაცას გიჟები...
მერე კი გავრბოდი... თითქოს მეშინოდა...
ო, შენ რომ არ მყავდე, ალბათ, გავგიჟდები.
ხო, კიდევ რა იყო.... თითქოს აღარც მახსოვს...
როგორ უსაშველოდ ყმუოდნენ ძაღლები...
მერე შენ მოხვედი და გადამარჩინე.
ო, შენ რომ არ მყავდე მართლა ვერ გავძლებდი.

... აშარი ქარი რტოებს წაეცეკვა,
მორცხვად დაბლა ხრიან თავებს ყვავილები.

1998 წ.

ნუ წახვალთ

ღამე მოაწყდა ჩემს სარკმელს ჩუმად,
სახლში ქაოსი დგას საშინელი,
ჩემი ფიქრები ედება ქუჩას
და გრძნობა მიპყრობს მე მაშინდელი.
ვიცი, არასდროს დამიბრუნდება
ძველი ელფერი და სიხალისეც
რაც იყო, იყო! ახლა ასეა -
მშვიდად სიკვდილი მაინც მაღირსეთ!
თუმცა... ნუ წახვალთ, ნუ მიმატოვებთ,
მე ქარიშხლების არ მაქვს იმედი.
ძლიერ მაშინებს ეს სიმარტოვე...
არა! ნუ წახვალთ, ნუ მიმატოვებთ!

1998 წ.

***

ნუთით გავყვები სევდისფერ „დალანდს“
და წარსულს ნუთით დავუხშობ კარებს...
იქნებ აღარც ღირს იმაზე დარდი, -
თუ როგორ გაჰყვა ის წამთა ჯარებს.
თუ როგორ გაქრა ოცნება ჩუმი
და როგორ ჩაკვდა ბავშობა წრფელი.
იქნებ არცა ღირს იმაზე ფიქრი, -
როგორ იცვლება ნათელი ბნელით.
ნუთით გავყვები მნუხრისფერ „დალანდს“
და წარსულს ნუთით დავუხშობ კარებს,
უკიდებანო სივრცეში გავალ
და მჯერა, ისევ გამოიდარებს.

1998 წ.

მშობლებს

ხეთა ტევრში აილანდა მოგონება,
მთვარე წამით ჩაიძირა ტბაში.
წლებმა თქვენზეც იმოქმედა თურმე -
ჰე, ჭაღარა შეგპარვიათ თმაში.
რა ტკბილია დედის სითბო და ალერსი,
რა სათუთი - მამის გამოხედვა!
წლები გადის, მეც ვიზრდები, მაგრამ
ამ სამყაროს მაინც თქვენით ვხედავ.

1998 წ.

***

ახლა ღამეა და მე ვარ მარტო,
საათი ისევ მიათრევეს წუთებს.
ნეტავი, მალე ისხივცისკაროს,
ვნატრობ და გულში სევდა იბუდებს.
ჩემთვის მზე ჩაქრა, უკვე ქარია,
ჩემი ცხოვრება ჩუმი წამია...
ვიცი, ეს ქარიც ჩადგება მალე
და ახლა ჩემი კვდომის ჟამია.
ღამეა, ვიცი, მალე მოვკვდები,
მინდა ქუჩაში გავიდე მარტო.
აღარ ქრის ქარი, ვმშვიდდები თითქოს
თუმცა, სიბნელე რატომღაც მაკრთობს.
და მაინც ბინდში დავდივარ თრთოლვით,
ვიცი, ცხოვრება მხოლოდ წამია!
უკანასკნელად ვფიქრობ ყოფნაზე,
რადგან დღეს ჩემი კვდომის ჟამია.

1999 წ.

ასლობლებს

ხმელი ფოთლების მხიბლავს შრიალი
და წყნარი ღამის იდუმალება...
მომწყინდა ბედის მკაცრი ტრიალი,
სულში სევდაა და მდუმარება.
მომბეზრდა დროის უაზრო სრბოლა,
წამი წამს უკან ბატივით მისდევს.
მე შეგავედრებთ ამ სულის გლოვას,
გამიგეთ, ვცოცხლობ ვიდრე.

1999 წ.

***

გადამიხდიან წითელ პანაშვიდს,
ატირდებიან შვინდა ვარდები
და სინანული აგინვავს თვალებს,
როცა მოხვალ და მე არ დაგხვდები,
როცა სიბნელე დააღებს თვალებს
და სიმარტოვე შემოგსისინებს,
შემოგიყეფებს ძუკნა ძაღლივით,
აელვარდება სულშიც სიცივე.
როცა ბოლომდე დამლევს სიკვდილი,
დამასამარებს სახლი წარსულთა,
მოხვალ, აგინვავს თვალებს ცრემლები -
აქ ხომ სიცოცხლე ჩემი დასრულდა!
გადამიხდიან სევდის პანაშვიდს,
ატირდებიან თეთრი ტიტები.
არვის ეგონა, თუკი სიყვარულს,
თუკი სიყვარულს დაიტირებდი.

20 აპრილი, 2000 წ.

***

ტკივილი ფანტავს დაგლეჯილი ფიქრების გროვას
და კვლავ დაგეძებ მონატრებით დაღლილის ცრემლით...
თვალდახუჭული ვუერთდები ღამეულ ჩრდილებს,
რომ გარდმოვსახო ოცნებიდან ხატება შენი.
გულს მტანჯველ ძენკვად სინანული აეკვიატა,
დაბორიალობს შეშლილივით სული სივრცეში
და თუ სამყარომ ბედისწერად ეს დამაწერა,
მე მალე ალბათ მოლანდებად გადავიქცევი.
წუთებმა ლოდინს ჩაატანეს ამაოება,
მოსალამობდა, აი, უკვე, მაგრამ არ ჩანხარ...
როგორ გელოდი, რა იმედით შემომალამდა!
თუმცა, რა ვუყოთ, თუკი შენ სხვებს სულაც არ გავხარ!

8 მარტი, 2000 წ.

შენც მალე ალბათ...

ქუჩის კუთხეში უნესრიგოდ მიმოფანტულან
ამ გაზაფხულის გაცრეცილი თეთრი კვირტები.
ამარი ქარი როგორ ფლეთავს უმწეო ყვავილთ,
გულში ტკივილი მეპარება, რომ ვაკვირდები.
მთათ მხრებზე იგდეს ნაბადივით ფაფუკი ნისლი,
შენც მალე, ალბათ, ჩვენეული სევდა გეწვევა!
სამყაროს თავზე განოლილი ღრუბლები ლეგა
საღამოს, ალბათ, დაიღვრება წვიმის წვეთებად.
უცხო ნაღველი ჩამორეკეს ტაძრის ზარებმა,
გაუცხოებულ გრძნობას უკვე ვერ უძლებს ქარი...
შენც მალე, ალბათ, მიმატოვებ ბედის ამარა
და სხვა ირაოს უსახსოვრებ ზეცის კამარას.

12 მაისი, 2000 წ.

გოდება

*ვუძღვნი ახლობლის
მეუღლის, შორენას ხსოვნას*

გაძარცულია სული, ძვირფასო,
მას შემდეგ, რაც მე დამტოვე კენტად!
შენ მანდ სამოთხის კარებთან იდგე
და მე აქ პირში კვლავ სული მედგას?!
დღესაც სიკვდილის თამაშს აყვებები.
ზოგჯერ მგონია, თუ მოვკვდი გნახავ,
მაგრამ, ძვირფასო, თავს თუ მოვიკლავ,
ვიცი, სამოთხის ვერ მოვალ კართან.
არადა, ისე ძლიერ მაკლიხარ,
ვერაფერს ვამჩნევ, ვერაფერს ვხედავ.
ასე ცხოვრებაც ძალიან მიმიძიმა,
გულს მოსწოლია მტანჯველი სევდა.
გაძარცულია სული, ძვირფასო,
კვლავაც კელაპტრად მინთიხარ სულში
და მდგარი შენი ხატების წინა,
შენსკენ მომავალ გაბრიელს ვუცდი.

25 ნოემბერი, 2001 წ.

კვლავაც შენ გეტრფი

ისევ შორენას ნათელ ხსოვნას

უკვე მერამდენედ აყვავდა ნუში,
რაც ბედმა მწარედ დაგვადგა ფეხი!
ხომ ასე დიდი ხანი გავიდა
და მაინც ისევ შენს სახელს ვეტრფი.
კვლავინდებურად აყვავდა ნუში,
ხომ ლამაზია ირგვლივ გარემო?
მაგრამ მე თითქოს ვერაფერს ვამჩნევ,
(რადგან ოდესღაც გაბრო გაერთო).
არა, არ მიყვარს მე გაზაფხული,
ამ სილამაზემ დაგასამარა,
გულში ჩაგიკრეს ანცმა ფოთლებმა,
მე კი მიმაგდეს ბედის ამარა.
ორმოცი ღამე შენ მოგელოდი,
თანაც მიკვირდა, რომ ვერ გხედავდი.
ბოლოს გავიგე, თურმე უშენოდ
უნდა მენია ცხოვრების ბარგი.
ო, აღარც მინდა, დავფიქრდე წამით,
ხსოვნამ გაგლიჯა გულის ფარაჯა:
მე გაზაფხული კოშმარად მექცა
და ნოსტალგია მიდგას დარაჯად.
კვლავ შენს სურათთან ვდგავარ მდუმარი,
ზოგჯერ მგონია, ისევ გიხილავ,
მომეჩვენება თითქოს მოხვედი
და რეალური მგონია ხილვა.
თუმცა ვიცი, რომ ვერასდროს მოხვალ,
ვერასდროს გნახავ, სანამ აქა ვარ.

სიკვდილი მინდა, მაგრამ არ ვკვდები,
თითქოს სამყარო ჯიბრში ჩამიდგა.
ეს მერამდენედ მოკვდნენ ფოთლები,
ეს მერამდენედ აყვავდა ნუში...
დღესაც მე ისე ცოცხლად მახსოვხარ,
ჯვრისწერა თითქოს ჩათავდა გუშინ.
ო, რა ძლიერი ტკივილი დამრჩა,
ხსოვნის კოცონთან სანთლივით ვდნები.
ჩემო ძვირფასო, ოდესმე მოვალ
და მოგეხვევი ფარული სევდით.
ვიცი, ვერასდროს ვერ მაპატიებ,
ამდენი ხანი რომ გალოდინებ,
სიცოცხლე აღარც ჩემთვისა ფასობს,
ვებლაუჭები სიკვდილის იმედს.
დღეს უნუგეშო ცხოვრების კვალზე
კვლავ შენს აჩრდილთან ვიყურებ ტკივილს,
ცრემლით იარებს თუ ვერ ჩამოვბან,
მაშინ ჯანდაბას ტკივილით ვივლი.
სიმარტოვეში მინდა დავინვე,
კვლავ შენი ხსოვნის კალთა მეფაროს.
ნებისმიერი სხვა ქალის აღერსს,
ის მირჩევნია, მიწა მეყაროს!

25 ნოემბერი, 2001 წ.

***

„მე თუ ისევ დავუბრუნდი ლექსებს,
ალბათ, მარტო შენი ბრალი არის“.
გოჩა სახვაძე

სალამოა, ვნებით აწვიმს მინებს,
როიალი სიშორეზე კვნესის.
ატირებულ ზეცას თვალს რომ ვავლებ,
გულიც ტირის, ნეტავ, რად არ გესმის?
„მე თუ ისევ დავუბრუნდი ლექსებს,
ალბათ, მარტო შენი ბრალი არის“.
თუმცა სევდის ვერ წაშაღლე კვალი,
ისევ ისე გრგვინავს ცრემლის ზარი.
წვიმის წვეთებს ვერ გაურბის მიწა,
მეც ვერაფრით გავექეცი წერას.
განა ქალი - ქვეყანა დგას შუა,
ესეც, ალბათ, ბედმა დაგვანერა.
სალამოა. ტირის, ოხრავს ზეცა,
როიალიც სიშორეზე კვნესის.
ალბათ, მარტო შენი ბრალი თუა, -
მე რომ ისევ შევიყვარე ლექსი.

30 აპრილი, 2000 წ.

***

აჰა, მოიპარა ბაცი შემოდგომაც,
ჭკნობა შეეპარა ოცნების ყვავილებს
და თუ ახლა მაინც არ მოხვალ, ძვირფასო,
გაცრეცილ მიმოზებს ნიაფი წაიღებს.
და შემორჩენილი თოვლზე ღია ფერის
თანდათან გაქრება ეს ნაფეხურებიც,
გაივლის წლები და თუკი შეინანებ,
ძვირფასო, მე ნულარ, ნუ დამემდურები.
რა ვქნა, თუ დედო ზარს თავად შენ ჩამოჰკარ,
სული ვერ ინელებს გათელილ ღირსებას.
არ ვიცი, მაშინ კი ბედს როგორ აუვლი,
გული თუ ბოლომდე შხამით აივსება.

2000 წ.

მე მეძახიან...

თითქოს მომიხმეს ღმერთებმა ციდან,
ისე აზვირთდა სხეულში სული,
სიკვდილის კართან მუხლმოდრეკილი
დღესაც არ ვიცი, აქ რაღას ვუცდი.
მე მეძახიან მკვდრები, ძვირფასო,
და სულიც მათებრ გაფრენას ითხოვს.
მე მეშინია, მაგრამ ისე ჩანს,
არ მეშინია სიკვდილის ვითომ.
ნამსვლელი უნდა ნავიდეს, ვიცი,
დამრჩენი აღარ უნდა დატანჯოს!...
ნუ გეჩქარებათ, მე მალე ნავალ
და გაბრიელთან ვიცეკვებ ტანგოს.

7 აგვისტო, 2000 წ.

მე პოეზიის ცეცხლით ვინვები

დარდით ბუნებამ ლამის იტიროს,
ჩამოუშვიათ ნაძვებს წინვები
და სიჩუმეში მინდა ვიყვირო -
მე პოეზიის ცეცხლით ვინვები.
ო, მაპატიეთ, დიდო მგოსნებო,
თუკი თქვენს შორის ვისურვე დგომა,
თუ აღარ დამრჩა რამ საოცნებო
და მარტო მუზის მივენდე თოვას.
თუმცა... შენდობა რაში მჭირია,
მე ხომ არ ვჩემობ არც ერთის სიტყვას?!
და თუ რამ დღემდე დამინერია,
ჩემი სამყაროს განცდა თუ მითქვამს.
ეს სტრიქონები ამ გულის ხმაა
და აზვირთებულ გრძნობათა თქეში,
ზოგჯერ ზვავივით რომ მომანყდება
და იხვენება გულის სიღრმეში.
დაზამთრებულა. ლამის ვიტირო.
ფიქრები მჩხვლეტენ, როგორც წინვები.
ქვეყნის წინაშე მინდა ვიყვირო:
მე პოეზიის ცეცხლით ვინვები!

იმ ვარდებს

კ-ს

შენი ღალატის სუნი რომ დაჰკრავს,
იმ ვარდებს დღესაც ტკივილებს ვუცხრობ.
გარშემო სივრცეს სიმუქე აკრავს
და ამ სივრცეში მე თავს ვგრძნობ უცხოდ.
თითქოს დავიბადე სულ სხვა სამყაროში
და ამ სამყაროში გზები ამერია,
თითქოს სტუმრად მოვედ ამ წუთისოფელში
და დაუცხრომელი დარდი დამერია.
მაინც როგორ შესძელ ამხელა სივრცეში
წარბშეუხრელად კენტად რომ დამაგდე?!
და დღეს რომც მოხვიდე, გულს აღარ სცალია,
ჩავკეტავ ყველა გზას შენიდან - აქამდე.
შენ რომ მიატოვე ოდესღაც, ძვირფასო,
იმ ვარდებს დღესაც ტკივილებს ვუცხრობ.
ასე ძვირფასი და ახლობელი
დღეს უკვე ჩემთვის უცხო ხარ, უცხო.

იანვარი, 2001 წ.

როგორ დაგწყევლო...

ისევ კ-ს

თოვლისფერია ირგვლივ მიდამო,
ქარი აწეწილ ფიქრებს ახელებს
და სითეთრეში ხეები ჰგვანან
ლოცვად დამდგართა ცად აწვდილ ხელებს.
ფიქრთა აღმურში ნაზად გეხეები,
ვიცი, წარსული აღარ იალებს,
ვიცი და მაინც არ ვნანობ თითქოს,
მაგრამ სისველე შემორჩათ თვალებს.
თუმცა ეს შენით არ აიხსნება,
გულს სხვა ტკივილი აკვნესებს ახლა...
როგორ დაგწყევლო - სისხლი და ხორცი
შენი ხომ ახლა ჩემს სულსაც ახლავს.
როგორ დაგწყევლო... და მაინც მებრძვის
ამ ღალატით ჩასახული ბოღმა
და თუ ერთხელ გული სულ არ დავიცალე,
მეორეჯერ უთქმელობა მომკლავს.

იანვარი, 2001 წ.

***

ცის ჰორიზონტზე კვლავაც გამოჩნდა,
მაგრამ ამჯერად შავი სავანე...
შენ წახვედი და ამით, ძვირფასო,
გრძნობათა ეშხი დაასამარე.
გაუფერულდა ეს გაზაფხულიც
ხალიჩასავით ამონაქარგი.
შენ, იმოდენა სითბოთი სავსე, —
უცნაურია, როგორ გაქვავდი.
თუმც დამივიწყე, მე მაინც მებრძვის
გულს მონოლილი შენი სახება.
თუ სიზმარია, ვიცი, ძვირფასო,
ეს მარტოობაც უცებ გაქრება.
მაგრამ ძნელია ჭეშმარიტება
სიზმრად აქციო, როგორც გინდოდეს,
შენ წახვედი და დღეს თუ არ ნალვლობ,
მაინც ინანებ ბოლოს, იცოდე.
ასე, ამგვარად კვლავ მარტო ვრჩები,
სული ისევე ქარში ქანაობს
და ვიცი, რომ შენ არასდროს მოხვალ,
რომ ეს ლოდინი არის ამაო.

5 ივნისი, 2001 წ.

***

მთები დანისლული ნისლით
გოროზად მოჩანან შორს.
ახლა არც კი ვიცი, სად მივდივარ,
გული კვლავ სიყვარულს მთხოვს.
ტყეში დაწოლილი ნისლი
ცვიად შემოეჭდო გულს.
ვისაც სიყვარულში გაუმართლა,
მარტო იმისი თუ მშურს.
მთები დანისლული ნისლით
გოროზად მოჩანან შორს.
ვიცი, აღარასდროს გამიმართლებს,
გული კი სიყვარულს მთხოვს.

17 ივნისი, 2001 წ.

ნუთუ სულერთია

მე ერთ ათეულ წელს უკვე გავცდი,
ახლა მეორე ათეულს ვებრძვი,
მაგრამ ვიცი, რომ დიდხანს ვერ გავტან,
ჩამომიქროლებს სიკვდილის ვერძი.
იქნება ცხრამეტს ველარც მოვესწრო...
ეს დემონებიც როგორ მერჩიან!
ასე მგონია, თავს თვით მოვიკლავ
და მიკვირს, ჩემთვის რომ სულ ერთია.
ო, ამ ბოლო დროს სიკვდილზე ფიქრი,
რად მომეჩვია, ვერ შემიტყვია...
აზრი არა აქვს ბრძოლას უაზროდ,
დემონი უკვე მიმზადებს ტყვიას.

28 ივნისი, 2001 წ.

***

უცნაურია, ბუნებაც ტირის,
იქნება რამეს მიქადის ახლა?!
წვიმასაც შენი სურნელი ასდის
და განშორების ტკივილი ახლავს.
ქარს საიდანლაც სიკვდილი მოაქვს,
არ ვიცი, რატომ მაფიქრებს ასე.
წვიმა სახეზე მანვიმს უაზროდ
და ისევ შენი სურნელით მავსებს.
ვზივარ და გელი, სივრცეს გავცქერი,
შენი აჩრდილის დანახვას ვლამობ.
მაგრამ არ ჩანხარ და კვდება გული,
ასე მგონია, ვერც გნახავ, კარგო.
წვიმს, მაგრამ სული შენი ლოდინით
გადაქანცული დაგეძებს მინდორ...
წვიმამ შენს ნაცვლად ჩამიკრა გულში,
მაგრამ მე ისევ შენს პოვნას ვცდილობ.

19 ივლისი, 2001 წ.

***

ქარივით შემოიჭერი
ჩემი ლექსების კვალში,
შემიყვარე და ხედავ?
არც მე არ დაგრჩი ვალში.
თუ მოხველ, ნულარსად წახვალ,
იყავი, ჩემთან დარჩი
და მომატარე ქვეყანა
ტრფობის ფერადი ზღაპრის.

10 აგვისტო, 2001 წ.

კვლავ შენით მავსებს

მეაღერსება წვიმა,
შენი სურნელით მავსებს,
უშენოდ რაა წუთი,
ანდა ცხოვრება ასე.
შენს გვერდით ყოფნა მინდა,
შენი ამბორის განცდა,
შენი სხეულის სითბო
სამარადჟამოდ დამყვა.
დავხეტიალობ უხმოდ,
თბილისის ქუჩებს ვქელავ,
შენი სითბო და წვიმა
თავზე დამატყდა ელვად.
მეაღერსება წვიმა
და უშენობას მივსებს,
ვიცი, კვლავ ჩემზე ფიქრობ,
განა გიყვარვარ, ისე!

16 აგვისტო, 2001 წ.

და მაინც...

წუთებს თითებზე ვითვლი:
ნეტავ, რამდენი დამრჩა?!
ო, ახლა სიკვდილზე ფიქრი
ნამდვილად არ ღირს ალბათ.
და მაინც არაფრად მიღირს
სიცოცხლე - დამჭკნარი ვარდი!
თითქოს გაბაცდა არე,
ვიცი, ჩემი დრო გადის.
წუთებს თითებზე ვითვლი:
კიდევ რამდენი დამრჩა?!
ო, ახლა სიკვდილზე ფიქრი
ნამდვილად არ ღირს ალბათ.
და მაინც მიწყრება ღმერთი,
ისევ გაქცევას ვლამობ.
ღმერთის იმედად შეთენილს
კვლავ კართან მიცდის გაბრო.

18 აგვისტო, 2001 წ.

პერ დანივინყებ

მთვარე ჩამეკონა მკერდში,
გული უცნაურად დარობს,
ვიცი, ვერასოდეს დაივინყებ
ჩემეულ სათუთ ამბორს.
ხსოვნის მოვიხვიე ლაბადა,
წარსულს გაეუხსენი კარი:
ყველა მომეცალა ჩუმად
და დღეს მარტო შენდა დამრჩი.
ჩიტები უგალობენ ერთურთს,
გულიც ისევ ისე დარობს,
ვიცი, ვერასოდეს დაივინყებ
ჩემეულ სათუთ ამბორს.

19 აგვისტო, 2001 წ.

***

ახლა სიკვდილი ისე მომწყურდა,
ვით უჰაეროდ შთენილს - ჰაერი...
ვიცი, ამ ნაბიჯს არ მომიწონებს
ხალხი ჭრელი და რალაცნაირი.
ღმერთები ზემოთ აწყობენ გეგმებს,
გამომიტანენ მალე განაჩენს.
ვიცი, ცხოვრება, თუ არ წავედი,
კიდევ უამრავ ტკივილს დამაჩნევს.
სული დღეს კიდევ უფრო განაზდა,
კრძალვით შევეყურებ ქათქათა ღრუბლებს,
მე დავამთავრე და სული ჩემი
მალე ღმერთებთან გაისაუბრებს.

23 აგვისტო, 2001 წ.

***

ახლა ყველაფერი ისე გვიანია,
აღარც ღირს მერმისზე ფიქრი.
იქნებ სიკვდილი გამოსავალია,
სული უფსკრულისკენ მიქრის.
ხალისი, ოცნება - გიჟური, ნათელი
სადღაც იქ წარსულში დარჩა.
ვიცი, აღარასდროს აღარ გაიღვიძებს
ფოთლების ჩაკლული ფარჩა.
და დღეს მე ლექსიც ველარ მამხნევებს,
კვლავ უფსკრულისკენ გასწია სულმა.
ღმერთო, რა შეგცოდნე ნეტავ ამისთანა?
მე ხომ მარტო სიყვარული მსურდა!

5 სექტემბერი, 2001 წ.

***

ვერხვის ფოთოლთა ჩუმი შრიალი
ახლა ისეთი სინაზით მწვდება...
ლანდივით დამდევს დღეს შენი სახე,
ერთხელაც, ალბათ, წამლეკავს ვნება.
რისთვის მოგენდო სული ამდენად,
(იქნებ ეს უკვე გრძნობის ბრალია)?!
ჭიქაში ყავის - ჩანს შენი სახე,
აქ სხეულში კი სასო ამშლია.
ბინდგადაკრული ქუჩების ფონზე
უშენოდ უნდა შევესწრო აისს.
კარგად ვიცი, რომ შენ აღარ მოხვალ,
ასეც და ისეც, დაგიცდი მაინც.
ძველ ეკლესიას შევეკედლები,
ეხლაც თუ ისევ გაცრუვდა გული.
არ მჯერა, რომ შენ არასდროს მოხვალ
და გულის ნადებს ბოშა ქალს ვუშლი.

22 დეკემბერი, 2001 წ.

***

ჭირისუფალი დღეს აღარა მყავს,
ასეთ ცხოვრებას სიკვდილი მიჯობს!
ბინდი თუ ისევ ჩამონვა გულში,
უშენოდ ქალი როგორღა ვიყო.
კარგად ვიხსენებ გალეულ წუთებს,
ახლა ხსოვნაღა თუ დამრჩენია.
ძვირფასო, ნუთუ შენ აღარ მოხვალ?
ეს, ალბათ, ჩემი განაჩენია.

24 დეკემბერი, 2001 წ.

***

კვლავ ჩამობრძანდა სალამო ნაზი
და მოლოდინიც გახდა ამაო,
სევდა უეცრად გადაიშალა,
გადაიშალა, როგორც მარაო.
შენ თუკი ჩემსკენ აღარ მოილტვი,
მაშინ რად გინდა სიცრუე თეთრი,
უბრალოდ თქვი, რომ წასვლა გწყურია,
მეც დამასვენე, თუკი გწამს ღმერთი.
თუკი გწამს ღმერთი, ნულარ მანამებ,
ეს მონატრება ძლიერ ძნელია,
აღბათ, მე ველარ დავიტეე ამდენს,
გველივით განვა მელანქოლია.
მაინც რა ძლიერ მომესურვილე,
უაზროდ ვჭვრეტდი გასუდრულ სივრცეს,
შენს მოლოდინში გამიცვდა მზერა,
იზოლდასავით მუმიად ვიქეც.
ისევ მენვია სალამო ნაზი
და ეს ლოდინიც გახდა ამაო.
სევდამ უეცრად გაშალა ფრეთები,
გაშალა ფრთები, როგორც მარაომ.

16 თებერვალი, 2002 წ.

***

სული თავისთავად გიხმობს,
უმნოდ ანონილა სევდა.
თუკი მოსვლა გინდა გულით,
მაოცებს, რად ვერ ბედავ.
სული თავისთავად გიხმობს,
შენი მონატრება სტანჯავს.
შენც ასე გულცივი რომ ხარ,
ალბათ, ჩემი თუა დასჯა.
სული გეძახის და გიხმობს,
უკვე ველარ ვიტევ სევდას.
თუკი მოსვლა გინდა გულით,
მაოცებს, რად ვერ ბედავ.

18 თებერვალი, 2002 წ.

***

კვლავ ამიტირდნენ სულში გრძნობები,
ამიელვარდნენ ცეცხლის ენებად,
შენ კი, ძვირფასო, შორი-შორ მივლი
და შენზე ფიქრიც აღარ მნებდება.
მიკვირს, ამდენ ხანს არ გამიხსენე,
ნუთუ ჩაბარდა წარსულს განცდილი?!
არადა, მაშინ რა ცეცხლი გწვავდა,
სულის მოთქმასაც აღარ მაცდიდი.
არადა, თითქოს დააბიჯებდი
გააფთრებული, როგორც ავაზა!...
შენი ბრალია, თუკი დღეს ჩემთვის
მთელმა სამყარომ კარი ჩარაზა.

18 თებერვალი, 2002 წ.

***

ღმერთო, ეს ღამე როგორ დამატყდა,
კვლავ ამეშალა ფიქრთა კვირტები.
თუკი აქამდე არ მალეღვებდი,
ახლალა ვხვდები, როგორ მჭირდები.
თუკი ოდესმე სხვაგვარ გიმზერდი,
დღეს სულ სხვა რამეს მპირდება ზეცა,
ვხედავ, წყვილიაღმი როგორ იჭრები
და ღამე უცხო სიყვარულს ძერწავს.

19 თებერვალი, 2002 წ.

***

ნუხელ თეთრად გავათენე ღამე,
ღამე იყო ნაზი, დარდით სავსე.
რომ მეგონა, წარსულს ჩავაბარე,
შენი ღანდი წამომადგა თავზე.
ნუხელ თეთრად გავათენე ღამე,
დარდით სავსე ვერ ვიტევედი იარებს,
რომ მეგონა, უკვე აღარ მახსოვდი,
სწორედ მაშინ ტალღად გადამიარე.
ნუხელ თეთრად გავათენე ღამე,
გულზე ხსოვნის მომწოლოდა ფუთა.
თუკი შენი დავინწყება მწყურია,
მეც სხვებივით დავსამარდე უნდა.

20 თებერვალი, 2002 წ.

***

ავთო ფეიქრიშვილს

წუხელ როგორ უცნაური დამესიზმრე,
დარდით ფერი გადაგშლოდა სახიდან,
მოდოდი და ველარც კი მოდოდი,
თითქოს ტანი სამყაროში გახევდა.
მოდოდი და შეშლილი თვალებით
მოცახცახეს შენს წინ მაკვირდებოდი,
მოდოდი გულზე ცეცხლის ალებით
და ვაჟკაცი სანთელივით დნებოდი.
წუხელ როგორ უცნაური მზერა გქონდა,
მოდოდი, თითქოს ველარც მოდოდი,
თითქოს გული გზადაგზავე ტყდებოდა
და თვალთაგან სიმწრის ცრემლი გდიოდა.
მოდოდი სუსტი, ნელი ნაბიჯებით
და დაჭრილი გული მკერდით მოგქონდა,
საყვედურით სავსე იყო თვალები,
(გულით გასურდა ჩემი მტრობის მოსპობა).
მოდოდი, მაგრამ დაგიგვიანდა,
გზადაგზავე დარდის ეშმამ დაგლია.
მე კი ვიცი, ასე რატომ გამხდარხარ,
ეს ხომ ჩემი უგულობის ბრალია.
წუხელ როგორ უცნაური დამესიზმრე,
დარდით ფერი გადაგშლოდა სახიდან,
მოდოდი და ველარც კი მოდოდი,
თითქოს ტანი სამყაროში გახევდა.

20 თებერვალი, 2002 წ.

***

მე ჩავიძირე ლექსების ზღვაში,
ისევ ლექსებთან მიწვევს ჭიდილი...
ეს თუ არასდროს გამჭირვებია,
უცნაურია, შენ რად მიჭირდი.
შენ ჩემთვის მუდამ ტანჯვა იყავი,
მიუწვდომელი ოცნება ლურჯი...
თუკი ოდესმე რამეს ვნატრობდი,
დღეს საკუთარ სულს პანაშვიდს ვუხდი.
თუკი ოდესმე რამე მხიბლავდა,
დღეს მოსილია ბილწი ფერებით,
ვნანობ და ჩუმი ვდგავარ სარკესთან,
ახლა საკუთარ ლანდს ვეფერები.
სარკიდან სევდით მომჩერებია
ჩამოლეული ჩემივე ლანდი,
მანც რა ბავშვი ვყოფილვარ თურმე,
შენში ანგელოზს როგორ ვხედავდი.
როგორ ვხედავდი, ახლალა მიკვირს,
მაშინ არაფრის შეცვლა არ მსურდა,
დღეს კი თუ რამე შემომჩენია, -
მარტო ნალველის და ხსოვნის ფუთა.
მე ჩავიძირე ლექსების ზღვაში,
თითქოს მომქანცა ლექსთან ჭიდილმაც.
აქამდე მე თუ რამე მხიბლავდა,
ახლა სიცოცხლეც კი გამიჭირდა.

21 თებერვალი, 2002 წ.

გამოსათხოვარი

*ედენება დოდო ბიკოლას
ნათელ ხსოვნას*

მზე სამყაროში ნაზად იჭრება,
კვირტებს ძალუმად აწვალებს ქარი,
ირგვლივ სიცოცხლე ყვავის და ხარობს,
შენ კი ვინ იცის, სად მიიჩქარი.
სად მიიჩქარი, საით მიდიხარ...
ქვაც აატირა შვილთა გოდებამ.
არ მჯერა, მართლა თუ გეთხოვებით,
შენს სამარესთან ხალხი გროვდება.
დღეს მარტის სუსხმა გულები ჩაკლა,
წუთებმა გლოვის შესვეს ფიალა
და ქარმა თეთრი სუდარა ნაზი
სხვა ქვეყანაში წააფრიალა.
წააფრიალა, აქ კი დატოვა
ცრემლები, გლოვა, ტანჯვის ძეძვები.
შენ კვდებოდი და მაინც, ძვირფასო,
ისევ სიცოცხლის პნკარებს ეძებდი.
მაინც რა გითხრა ზეცისკენ მავალს,
შენ დაიკავებ, ალბათ, საუფლოს.
ვინ იცის უკვე, ძვირფასო, შენი
დაღლილი სული ღმერთთან საუბრობს.

15 მარტი, 2002 წ.

***

ღამე ურცხვად ჩაეკონა მთვარეს,
უნდა მისი მოიპოვოს ნდობა.
ვიცი, ველარ ვუმასპინძლებ სიკვდილს,
სიყვარული თუკი კვლავაც მოვა.
თუკი კვლავაც დამიბრუნდნენ ჩემი
ოცნებები გაფრენილი ქარში,
თუკი ისევ ამომავსებს ვნება
და გამოცდილ ყველა ტკივილს ნაშლის,
მარტოობას გაისტუმრებს შორით,
გულს სიხარულს მიანიჭებს გრძნობა.
ვიცი, ველარ ვუმასპინძლებ სიკვდილს,
სიყვარული თუკი კვლავაც მოვა.

2 მარტი, 2002 წ.

***

ჩემთვის ისეთი დამლელი არის
ცად ატყორცნილი ხეთა სიშიშველე,
ისეთ შეგრძნებას მიტოვებს გულში,
თითქოსდა სევდის ბარტყი ვიშვილე.
ვერ დავაღწიე ამ განცდას თავი,
დღეს ჩემთვის, კარგო, შენც განაცრისფრდი.
ხეთა სიშიშველე ნერვებს მინინკნის
და სადღაც ტოტზე კანკალებს ფითრი.
სიკვდილის ფერი დაჰკრავს გარემოს,
შენსავით ახლა ისიც იცვლება...
სიკვდილის წვიმას მპირდება ურცხვად
ცაზე გართხმული ღრუბელი ლეგა.

16 მარტი, 2002 წ.

***

დგას გაზაფხული და ენძელებიც
ამოცქერიალდა მიწის ტილოზე,
მე კი ვკვდები და მალე ჩემს სახელს
ამოკვეთავენ მარმარილოზე.
აქ დარჩენაზე ფიქრიც არ მინდა,
კიდევ რამდენი შხამი დავლიო?
მე ვეკონები გაბრიელს მკერდში
და ვეთხოვები ჩუმი ალიონს.

16 მარტი, 2002 წ.

***

რა ლამაზია ცხოვრება
შენი თვალების დარად
და ამ შორეთშიც, ძვირფასო,
შენზე ფიქრები მახლავს.
ნუთუ არასდროს მიხსენებ,
ნუთუ არ გსურვარ ისევ?
შენ არ მოდიხარ და მონატრება
სულს მწუხარებით მივსებს.

17 მარტი, 2002 წ.

***

გარეთ ქარი დასეირნობს ლაღად,
უსახლკარო, უთვისტომო ქარი.
თითქოს წვიმაც წამოვიდა, თითქოს,
მე კი ჩუმაღ შენსკენ მოვიჩქარი.
არ მაშინებს სიცვიე და წვიმა,
მე ხომ შენი სიყვარულით ვთბები?
ა, ცოტაც და შემოგიღებ კარებს
ქარის მიერ აწეწილი თმეებით.

21 მარტი, 2002 წ.

***

მთვარის დაღალბე გაგიჟებული
ფანჯრებზე ცეკვავს ველური წვიმა.
გახსოვს? ერთმანეთს როცა დავშორდით,
მაშინაც ასე გიჟურად წვიმდა.
ჩვენ დავშორდით და ახლა, ძვირფასო,
უშენოდ ვხვდები ცისფერ აისებს.
მინდა მჯეროდეს, რომ მოვა დრო
და ჩემს ჰორიზონტზეც გაიმასებს.

23 მარტი, 2002 წ.

***

მაინც სად გაქრა ბავშობა ჩემი,
ასე ძვირფასი, ასე ნამდვილი?!
დღეიდან ბედის ორომტრიალში
ვინ იცის, რამდენ ბილიკს გავივლი.
ვხედავ, თანდათან როგორ იცვლება
ოდესლაც ციციქნა, უმწეო კვირტი...
გვსურს, წამით მაინც შეჩერდეს ჟამი,
ის კი აწყვეტილ რაშვივით მირბის.
მირბის, მიგვაფრენს და სადღაც მალე
წამოგვეწევა კიდეც სიბერე
და შეპარული ჭალარით თმაში
ჩვენს ბავშვობაზე შვილებს ვუმღერებთ.

23 მარტი, 2002 წ.

***

რა უცნაური ზმანება იყო,
ვერ ვახერხებდი თავის დაღწევას.
მივდიოდი და ცხოვრების გზაზე
ვიღაც გესლიან სიტყვებს მანევდა.
რა საოცარი იდგა სიჩუმე,
თითქოს ვიყავი და თითქოს არც კი.
მე გამარჯვებას ველტვოდი, მაგრამ
იქ განვიცადე მტანჯველი მარცხი.
რა უცნაური ზმანება იყო,
სიკვდილის ეტლი ქარში მარწევდა,
აქეთ დემონი, იქით დემონი
და არ შემეძლო თავის დაღწევა.

23 მარტი, 2002 წ.

***

მთვარე დღეს ისე უცნაურია...
რა უსაშველო მიპყრობს ნაღველი...
რა ნეტარებით დაგგმობდით ყველას
და სასიკვდილო ბადაგს დავლევდი.
მინდა, არ მინდა - დემონი მძალავს,
(ღმერთი კი გამო ცოდვების მრისხავს)...
მაინც არ ვკარგავ იმედს მომავლის
და ნაღვლიანი შევყურებ ცისკარს.

23 მარტი, 2002 წ.

არლის ცის ქვეშ

მოდრუბლულია ცა ამ გულივით
ჩაშავებული და დარდიანი!
ვაი, რა უცებ გაკენწლეს მკერდი
ენით მწარით და ავდრიანით.
ვაი, რა ურცხვად დაადგეს ფეხი
სულის სინმინდეს და გულის სითბოს
და ამ ბოროტი ენის პატრონებს
დღემდე რამოდენ სიავეს ვუთმოზ.
მაინც როდემდე გაუძლებ, გულო,
გულო ტიალო, ამ სასტიკ ქორებს?!
ამდენი ტანჯვა, ვიცი, ერთხელაც
ამ წუთისოფელს რომ განგაშორებს.

***

გაითანგა გული
ამოდენა ტანჯვით,
წრუნტელი მივლის
ერთიანად ტანში.
ვიცი, ველარ გავუძლებ
ბედის ამდენ ტკივილს,
უკვე ველარ გავივლი
ამ ეკლიან ბილიკს.
ალბათ, მალე ეშმანიც
მომისჯიან სიკვდილს,
აი, მერე ზეცაში
ბედნიერი ვივლი.

23 აგვისტო, 2002 წ.

***

ახლა მთვარის სინაზეს
ჩემი ცრემლი ერევა.
ვაი, რა შორს წავიდა
ჩემი ბედნიერება.
დღეს სამყაროს სილალეს
კვდომისფერი ახლავს,
ჩემს სულს ანგელოზები
წაიღებენ მაღლა.

27 აგვისტო, 2002 წ.

***

გაიცრიცა ყველაფერი ირგვლივ
და ჩვენს შუაშე დაინრიცა გრძნობა,
როგორ ვწუხვარ, მაგრამ მაინც ვერ შევცვლი, -
განშორება უსათუოდ მოვა.
ვაი, როგორ უცაბედად მომეცალე!
ახლა უკვე სევდისფერად ვირთვები.
ვაი, როგორ ოხრად დარჩა, ძვირფასო,
ჩემი კაბა, საპატარძლო მზითევი!..

28 აგვისტო, 2002 წ.

***

მუსიკა, მუსიკა, მუსიკა,
დინამიკს ხეთქავს ბასები...
ჰანგები, ჰანგები, ჰანგები,
ცეკვით გათანგული მასები.
ჭიქები, ჭიქები, ჭიქები,
შამპანით სავსე ჭიქები...
ვცეკვავდი, გიმზერდი და ვწუხდი,
რალაც დაღვრემილი იჯექი.
ვცეკვავდი, გიმზერდი და ვწუხდი,
წუხილს ვერ მიკლავდა ჰანგები.
ვაი, რომ შემეძლოს, ძვირფასო,
ყველა შხამს შენს ნაცვლად დავლევდი.

30 აგვისტო, 2002 წ.

***

სხივებმა აიკრიფეს კალთა,
ცამ ღამე ჩაინნა თმაში.
ვიცი, აღარასდროს დაბრუნდები
გრძნობის ცეცხლოვანი მარშით.
ნახვედი და თან წაიყოლე
გული იმედებით სავსე
და დღეს თვითეული ნამი
დარდით და წუხილით მავსებს.
არ შემომედავო ამ საქციელს,
დარდს გავეხიზნები მთაში:
შენ ხომ აღასდროს დაბრუნდები
გრძნობის ცეცხლოვანი მარშით.

7 ოქტომბერი, 2002 წ.

***

მიყვარხარ! - დაცდა სველ ბაგეს
და გადაიარა ცხრა ველი,
ვოცნებობ, ჩემთან მოხვიდე,
ამბორი მაჩუქო ცხოველი.
მკლავს შენი ნახვის სურვილი
და ამოუთქმელი გრძნობები.
მითხარ, ნუ დუმხარ, ძვირფასო,
ვიტანჯო უნდა როდემდი.
მკლავს შენი ნახვის სურვილი
და ჩუმი ტრფიალი ცხოველი
და სველი ბაგე ჩურჩულებს:
მოგელი! მოგელი! მოგელი!

21 მარტი, 2003 წ.

***

მე გამახსენდა შენი ღიმილი
და არეული გავუყევე ბეჭობს.
მიკვირს, რამდენი ხანი გავიდა
და შენი სახე გულში კვლავ მეფობს.
კვლავინდებურად გეძახი ქარში,
ეს ტრფობა ისევ ჩემში ანთია,
მაგრამ შენ უკვე აღარ ხარ ჩემთან
და მონყენილი ვხვდები განთიადს.

2003 წ.

***

შავი თვალების ეშხით დამწვარი
დღეს აღმა-დაღმა დავიარები
და მკერდით დამაქვს გული დაჭრილი
შენი ტრფიალით ნაიარევი.
იქნებ, ძვირფასო, ასე რომ მაკრთობს
განშორების და კვდომის წამია,
იქნებ ვგრძნობ, რომ ხვალ გადამივინყებ
და ჩვენი გზებიც სხვა გზით წავლიან.
იქნება ვგრძნობ, რომ სხვა ქალში გამცვლი,
თუმც მე ამ ღალატს შევამჩნევ გვიან!
შენ კი მის გვერდით გაივლი შარას,
შარას, რომელსაც ცხოვრება ჰქვია.

2 მაისი, 2003 წ.

***

მსურს შენთან ერთად გავლიო წამი
და შევეჭიდო ტრფობის აღმართებს.
მაგ შენს ლურჯსა და უმანკო მზერას
ნეტავ იცოდე, როგორ ვაღმერთებ.
მსურს, შენთან ერთად გავიზიარო
ტკივილიც, ვნებაც, ლხინიც და ჭირიც,
შენი ტრფიალი თუ მოვიპოვე,
მაშინ ამ ქვეყნად აღარა მიჭირს!

14 მაისი, 2003 წ.

***

ღამეა, ჩემში მოკვდა სინაზე,
ჩამსაფრებია სიკვდილი კართან.
ახლა ისეთი შეგრძნება მიპყრობს,
თითქოს ჩემს ნაბიჯს ვიღაცა მართავს.
ნამის ტოლია ჩემი ცხოვრება,
არ ვიცი, როდის ჩაქრება მზერა
და გული მწყდება, რომ არ ხარ ჩემთან,
ვერ დაგივიწყე, ძვირფასო, ჯერაც.
უშენოდ გავლევ ამ წუთისოფელს
და იმ ქვეყნადაც უშენოდ წავალ!
არადა, შენი ტრფობა სხეულში
ჩამელვრებოდა, ძვირფასო, წამლად.

9 ივნისი, 2003 წ.

***

სალამოს, „როცა დაბერავს ქარი“
და ჩამონვება მთებზე ნისლები,
ვიცი, სიყვარულს გავუერჩები
და სიმარტოვითლა ავივსები.
დამავინყდება თვალები შავი
აელვებული, როგორც სანთლები.
უარყოფილი შენით, ძვირფასო,
სხვა სიყვარულში გადავსახლდები.
დამავინყდება შენი ალერსი,
შენი ნაზი და თბილი ხელები,
და არსებობას შენსას, გპირდები
ალარასოდეს არ შევეხები.
სალამოს, „როცა დაბერავს ქარი,“
მოახლოვდება მზის ჩასვლის წამი,
დამავინყდება იმ კოცნის გემო,
დამავინყდება, რა ძლიერ მწამდი!

16 ივნისი, 2003 წ.

***

ზედ წამწამზე ამოცოცდა
შენი გლუვი ხატება,
მერე გულშიც შეიჭრა და
მის სიღრმეში გახევდა.
დამახვია თავბრუ და
გული ამიფრიალა,
მივხვდი, შევსვი, ძვირფასო,
სიყვარულის ფიალა.

2003 წ.

***

ტანჯვის ცრემლები სწყდება წამნამებს,
ვითარცა წვიმის მსხვილი წვეთები,
მივდივარ შენით უარყოფილი
და ღობე-ყორეს უხმოდ ვედები.
მე გავუძელი ბევრ რამეს დღემდე,
უშენობასაც გავუძლო უნდა!
არადა, ქვეყნად ყველაზე მეტად
მხოლოდ შენს გვერდით სიცოცხლე მსურდა.

2003 წ.

***

შენ მოხვალ ჩემთან, შემომანათებ
მგზავრობით დაღლილ, მიზნედილ თვალებს
და შენი სითბო უცებ გადაშლის
ლოდინით აშლილ უსაზღვრო ნაღველს.
მომესურვება დატუქსვა შენი,
აღბათ, სათქმელიც ბევრი მექნება!
მაგრამ, ძვირფასო, როგორ გეჩხუბო,
როცა მოდიხარ, როგორც თენება?!
როს შემოდიხარ სულში მზესავით
და მონატრებულს მიკოცნი ბაგეს?...
მითხარ, ძვირფასო, როგორ გეჩხუბო,
როს სიყვარულის სითბოთი მავსებ?!

5 თებერვალი, 2004 წ.

***

გამახსენდი და უცებ დავეჭვი:
ნეტა, როგორ ძლებს უჩემოდ ამდენს?!
გამიჭირდება, ძვირფასო, მართლა,
ჩვენს შორის უცხო ქალი რომ გაჩნდეს!
ვერ შევიგუებ ასეთ სიმართლეს,
გულში ისედაც ბევრი დავტიე.
მე გაპატიებ ალბათ ყველაფერს,
მაგრამ ლალატს კი ვერ გაპატიებ.
მე უშენობას სიკვდილი მიჯობს,
ამ სიყვარულმა ყველა დაჩრდილა.
მათხოვარიც რომ ყოფილიყავი,
მეყვარებოდი ალბათ მაშინაც!

7 თებერვალი, 2004 წ.

***

ისე მიიწვეს, გული ტრფობისკენ
როგორც ტბისაკენ შავი გედები...
თუკი გიპოვე, ალბათ იმიტომ,
მთელი ცხოვრება რომ დაგეძებდი.
ჩამოიშრიტა ლოდინში სული
და დაიწურა, როგორც მტევნები!
რომც არ გამიღო, ძვირფასო, კარი,
შენს აჩრდილს მაინც ავედევნები.
გავეკიდები შენს ნაფეხურებს,
დაგეუფლები სადმე ლელიანს
და მაშინ გეტყვი, რაც მე აქამდე
ჯერ არავისთვის გამიმხელია.

27 იანვარი, 2004 წ.

***

შენი ტრფიალი სასწაულად დარჩება ჩემში
და მარტოსული მოვლენილი წამებად ბარად
შენს სიყვარულში დაფერფლილი უსინანულოდ
„მივებარები ერთხელ მინას, თუ მიმიბარა“.
უკანასკნელი ამოსუნთქვაც შენს სახელს იტყვის,
გაიშრიალებს მოგონება თვალწინ ფერადი,
დამეკანრება ეკლით გული, ძვირფასო, როცა,
გამახსენდება ტრფობით სავსე როგორ ელავდი.
როგორ მიმინდე, დამაჯერე, დამაიმედე...
მერე კი, როგორ ჩამომიჭკნე სულში შროშნები!
და აი, ახლა გატანჯული შენით, ძვირფასო,
უსინანულოდ, უსიტყვოდ და ჩუმად გშორდები.
შენი ტრფობა კი სასწაულად დარჩება ჩემში,
ბოლო წუთამდე მეხსომები, როგორც ზღაპარი.
შენს სიყვარულში დაფერფლილი ჩუმად მოვკვდები
და იმედი მაქვს, მუჭა მინას მაინც დამაყრი.

19 იანვარი, 2004 წ.

***

შენს სითბოს, ალერსს ვიგონებ თრთოლვით,
ველარ ვერევი ხსოვნის მდინარეს.
ვიღაც გამოჩნდა და ჩვენს სიყვარულს
დილის ნამივით აუჩინარებს.
გამინაპირეს შენმა თვალებმა,
მივდეგ ბილიკებს კლდე-ღრე-ხევიანს
და მონატრება შენი, ძვირფასო,
ტანზე თალხივით შემომხვევია.
შემომხვევია თან ისე ძლიერ,
(ველარ ვერევი სევდის ხვეულებს).
შენ არც კი იცი, შენი სიშორე
ყოველ დღეს როგორ მიუდღეურებს.

27 იანვარი, 2004 წ.

***

გო-ბ

გაიზმორება ფერთა ციალით
ან ნაზამთრალი დღეების წყება,
ამ გაზაფხულს რომ უშენოდ ვხვდები,
ვხედავ და გული ძალიან მწყდება.
რა იქნებოდა ერთად გვესუნთქა
გაცოცხლებული მიწის სურნელი...
რად შევაქციეთ ერთმანეთს ზურგი?
დაგვრჩა იარა განუკურნელი.
ნუთუ მე შენი სულ არ მესმოდა?
ან იქნებ, კარგო, შენ ვერ მიგებდი?...
რა იქნებოდა ერთად გვეცქირა, -
როგორ ახელენ თვალებს იები?!

14 აპრილი, 2004 წ.

***

თითქოს სატანა ჩასახლდა სულში,
ისე მძულს ახლა ირგვლივ ყოველი...
სადღაც დავკარგე იმედის სიმი
და კარგს არაფერს აღარ მოველი.
ლამის ბინდ-ბუნდში მათრთოლებს რაღაც,
აბორგებულან სულში ლანდები...
რად მეზიზღება, ნეტა, ყოველი?
ან ასე ძლიერ რაზედ ვწვალდები?!
რად არის, ნეტა, ასეთი მძიმე
ჩემი ცხოვრების გზა და დილემა!...
მე მეზიზღება ახლა სიცოცხლევც
და ჩემში დარდი აღარ ილევა.
ჩემთნ მოსულმა სტუმრად სატანამ
გადაურბინა, მგონი, ველებსაც...
მე მეშინია ახლა ყველაფრის
და აღარ ვიცი, რა მეშველება.
მაგრამ იმედი მაკავებს იმის,
რომ ღამე მალე კვლავ მიილევა
და ხვალინდელი დღით დაიწყება -
სხვა ბედისწერა და სხვა დილემა!

2004 წ.

***

მოსველ, შემხედე მწველი თვალებით
და კვლავ მეწვია ვნება ველური...
ასე ძლიერად რომ შემიყვარდი,
ამ ქვეყნად მხოლოდ ამას გემდური.
თუ შენს სიყვარულს ველარ გავუძლებ,
გულს გავიგმირავ ალესილ დაშნით,
და თუ ამასაც ვერ მოვახერხებ,
ამ ტკივილს ისევ ღუქსი თუ წაშლის.

8 მაისი, 2004 წ.

***

მე მახსენდება შენი ღიმილი
და ანთებული კოცნით ტუჩები,
შენ ალბათ ისევ მოხვალ ჩემამდე
და მეც ცხოვრების ქარს გადავურჩები.
მთელი ცხოვრება დაგყვები ფიქრით
და ასე გული დავისნეულე.
მე მახსენდება შენი თვალები
და ჟრუანტელი მივლის სხეულზე.
თუ მიმატოვებ ისევ უღმერთოდ,
მე ვერ გავუძლებ უშენოდ წვიმებს...
მო, დამეჯიბრე, ძვირფასო, გრძნობით -
შენ ჩემი გული დუელში გიწვევს.

6 ივლისი, 2004 წ.

***

ჩამოსხდებიან ფერიები ცის სასთუმალზე,
მომიყვებიან სიყვარულზე უძველეს იგავს
და მე ვიტყვი, რომ ჩვენი გრძნობებიც
არა მიწიერს, ზეციურს მიჰგავს.
მე მუდამ უცხო ტრფიალს ვნატრობდი
და ნატვრა, მგონი, უკვე ამიხდა -
შენ შემეყარე სადღაც შემთხვევით
და დავიბადე, თითქოს, თავიდან.
თითქოს სამყარო გახდა სხვაგვარი,
თითქოს ზამთარში აყვავდა ია
და მაშინ მივხვდი, რომ სიმართლეა, -
ტრფობა არასდროს არ არის გვიან.

იანვარი, 2004 წ.

***

იყო დრო, როცა ჩემთან არ იყავ
და უშენობა ტკივილად მდევდა,
როს სიხარულმა მაქცია ზურგი
და მეგობარი გამიხდა სევდა.
როს არაფერი არ მალეღვებდა,
თითქოს ვიყავი თოჯინა შუშის!
მე მკვდარი ვიყავ აპრილის თვეში,
როცა ყვაოდა ვარდისფრად ნუში.
იყო დრო, როცა სუნთქვა მიჭირდა,
როცა შენ უხმო ტკივილად მდევდი.
მაშინ ბუნება ქორწილს იხდიდა,
მე კი პანაშვიდს მიხდიდა ბედი.

18 ივლისი, 2004 წ.

***

შენ ნახვედი და უცებ დაბნელდა,
ზეცაზე განვა შავი ღრუბლები
და მომინელებს მე მალე სევდა,
რადგან ვიცი, რომ არ დაბრუნდები.
უკვე იპოვე სხვა ქალი ალბათ,
ვინ იცის, მკლავზე რამდენჯერ გეწვა!
ჩემს ნაცვლად სულ სხვას უთენებ ღამეს,
სხვა სიყვარულით უღიმი ზეცას.
მე კი კვლავ შენი ტრფობით ვიღევვი,
ცრუ იმედებით ვინელებ ტკივილს,
რომ დაბრუნდები აუცილებლად
და წუთისოფელს ერთად გავივლით!

2004 წ.

***

ვთვლიდი, დაგკარგე და მეშინოდა,
როგორ მეცხოვრა უშენოდ ანი?!
მე ხომ ამ ქვეყნად არრა მჯეროდა,
მხოლოდ და მხოლოდ შენ ერთი მწამდი.
ლამის მომილო ბოლო ნუხილმა,
ჩამოლეული მუმის ვგავდი.
დაგეძებდი და გეძახდი მუდამ,
შენ არ გესმოდა და მკლავდა დარდი.
არ მქონდა შენი მოსვლის იმედი
და სატანჯველი დამქონდა ციმციმ,
მაგრამ დღეს ისევ მოხვედი ჩემთან
და სიყვარულის დამიდე ფიცი.

2004 წ.

***

მთებზე თეთრი თოვლი დაწვა,
გულში კი - შენი სახე!
აღბათ არასოდეს მოხვალ,
ჩემი მეუფე რომ გახდე.
თეთრი ფანტელების მარშში
კოჭლი ქალწულივით დავალ,
ცაზე გაკიდებენ მალე
ჩემი მწუხარების ალამს.
აღბათ არასოდეს მოხვალ,
რომ ტრფობის დამიდო აღთქმა...
მთებმა ჩაიხუტეს თოვლი,
გულმა შენი სახე შთანთქა!

ივლისი, 2004 წ.

***

ჩვენს შორის იმხელა მანძილია,
შენამდე ველარასდროს მოვალწევ.
შენი მოფერება მახსენდება,
როგორ მიკოცნიდი ამ ღაწვებს.
ვიცი, უსაშველოდ შორი ხარ
და ეს უშენობა მანამებს!
ვხედავ, არაფერი გამაჩნია
და ცრემლი მისველებს წამნამებს.

ივლისი, 2004 წ.

***

უკვე ნავიდა აპრილიც, მარტიც,
ახლა ივლისი ბატონობს ხვნეშით,
მე კი ვერაფრით ვერ ვბედავ კვლავაც,
რომ ვალიარო ტრფიალი შენი.
მე შენს წინაშე თავს ვხრიდი მუდამ,
ვითარცა სავსე ხორბლით თავთავი
და ვერ ვბედავდი, გამენდო გრძნობა,
ამ უთქმელობით ლამის გავთავდი.
ნუ მსაყვედურობ, რა ვქნა, ქალი ვარ,
არ მეხერხება გრძნობის გამხელა...
თუმცა, ვინ იცის, იქნებ თვალებმა
ჩემმა, ძვირფასო, უკვე მამხილა?!

23 ივლისი, 2004 წ.

***

ჩამოვიღალე დღეს შენზე ფიქრით,
ნეტავ იცოდე, როგორ მწყურდები...
ლამის ლოდინი ხდება ამაო,
ჩამოუყრია იმედს ყურები.
აღარ მოვაო, ამბობს ნიავი,
მზეც ირონით მაყრის ნაწნავებს.
მე დავაშავე, ალბათ, რაიმე,
რადგან ცხოვრება ასე მანამებს.
მე არ მჭირდება სხვა სიყვარული,
ასე ინებეს, ალბათ, მისნებმაც.
ჩემი საფლავთან მიმცილებელი
მხოლოდ შენდამი ტრფობა იქნება.

23 ივლისი, 2004 წ.

***

დამანატრულა ბედმა შენი ხმა,
გულს ძმობილობას უწევს ვარამი,
მალე მე ალბათ ველარ შევნილბავ,
რასაც აქამდე გულში ვმაღავდი..
შენ ახლა ისე შორსა ხარ ჩემგან,
ვცდილობ, როგორმე ოცნებით მოგწვდე,
სხვა რომ არასდროს არ მალეღვებდა,
ჩემი მწუხარე გულია მოწმე.
ვიცი, სიყვარულს არ უნდა ფიცი
და მაინც მინდა ხმამაღლა გითხრა,
რასაც აქამდე გულში ვმაღავდი,
რაც შენთვის, კარგო, არასდროს მითქვამს:
შენ ერთადერთი დარდი ხარ ჩემი,
ჩემი სუნთქვა და ჩემი ზმანება
და შენზე ლოცვა, ძვირფასო ჩემო,
მე არასოდეს დამეზარება.

12 აგვისტო, 2004 წ.

***

შენ მე ლექსებად დამღვარე,
გამისათუთე სული.
მიყვარხარ! - მინდა ვიყვირო,
ამ სურვილს გვერდს ვერ ვუვლი.
მიყვარხარ! - სხეულში მბურძგლავს
შენი ამბორის გემო.
ვიცი, არა ხარ ჩემი,
ვიცი და მაინც გჩემობ.

2004 წ.

***

შენ ახლა უკვე აღარ ხარ ჩემთან
და მათენდება ფიქრსა და დარდში...
ჯერ შენი მოსვლაც ვერ შევიგრძენი,
რომ მარტის სუსხში კვლავ მარტო დავრჩი.
თითქოს დამემხო სამყარო თავზე,
თითქოს მომაჭრეს საყრდენი ფესვი...
მომეჩვენა, რომ არ ღირდა ყოფნა
და სანამლავი ბოლომდე შევსვი.
თუმცა უბედოს ბედმა მიმტყუნა
და ამ ქვეყანას ცოცხალი შევრჩი,
სიკვდილზე ფიქრმა გადაიარა,
მაგრამ ტკივილი ჩასახლდა ჩემში.
უფერულდება თანდათან გრძნობა
სიყვარულის და მონატრებისა,
მაგრამ ტკივილის გადავინწყება
რატომღაც ტანჯულს აღარ მეღირსა.
და ახლა, როცა არა ხარ ჩემთან,
მე მათენდება ფიქრსა და დარდში...
ვფიქრობ იმაზე, რომ ასე ჯობდა:
შენ რომ შორეულ წარსულში დარჩი.

7 აპრილი, 2009 წ.

***

აცოცებულა ცაზე
ათრთოლებული მთვარე
და თან თეთრი თითებით
ჩემს გულსაც თან მიათრევს.
ნეტავ, ჩემგან რა უნდა,
ან შენ რად გეცილება?!
იქნებ გულში ჩაჰვარდა
ჩემი ხმა-სიცილობა?
იქნებ ველარ გაუძლო
შორიდან ჩემს თვალთვალსა?!
მერე, როცა ტრფიალი
გულმა ველარ დამალა,
მომეპარა უჩუმრად
და შენ შემოგეცილა.
გული მაშინ მომპარა,
როცა მშვიდად გვეძინა.
მერე კი იმ ვერაგმა
მიგვატოვა ორივე
და კვლავ ცას დაუბრუნდა
ღამისეულ მორიგედ.

10 თებერვალი, 2009 წ.

***

იებით ხელში გამოჩნდი ველად,
ქორწილს იხდიდა აპრილი მთაში.
ვიდექი, ჩემთან მოხვედი ნელა
და ჩამანანი იები თმაში.
კოცნით ამივსე მარწყვივით ტუჩი,
გადაუარა სინითლემ ღელეს...
მიძინებული სათუთად გულში
გრძნობა თავიდან რად გამიხელე?
შენი ტუჩების აღმურმა დამწვა,
სატრფოს უარი ველარ შეგბედე!
ვნება იებად მოედო მინდორს
და წაეკიდა კოცონად ქედებს.
მე გიკოცნიდი სხეულს გიჟივით
და სიყვარული გულს პატარობდა...
არ ველოდი, თუ ასე ტკბილ იყო
სიყვარულით და ალერსით თრობა.

10 თებერვალი, 2009 წ.

***

თუ გამახსენებს თავს მოგონება,
ვერ დავივინწყებ შენს სათუთ ალერსს,
მაშინ ავდგები მოწამლულ სითხეს
სულმოუთქმელად ბოლომდე დავლეგ.
თუ გამახსენდი, გრძნობამორეულს
დარდი წამლეკავს, როგორც მენყერი
და მონოლილ დარდს გულზე ზვავივით
თუკი ვერაფრით ვერ გავეყრები, -
მაშინ ავდგები მოწამლულ სითხეს
სულმოუთქმელად ბოლომდე დავლეგ,
(არ დაინანებს სიკვდილიც ამ გულს
და სამუდამოდ დავხუჭავ თვალებს).

10 თებერვალი, 2009 წ.

***

მოედო ყანას მზისფერი ცეცხლი,
ამდენი ხანი სად დამეკარგე?!
იცოდე, დღესაც თუ არ მოხვედი, -
ჩავერაზავ ხვალე სასახლის კარებს.
და როცა მოხვალ, აღარ დაგხვდება,
აღარ დაგხვდება კარები ღია...
მოსვლაც - არ მოსვლაც იქნება ერთი
და სინანულიც იქნება გვიან.

2005 წ.

***

ჩავიკარგები ღამის დუმილში
და გავუყვები ზეცისკენ ბილიკს.
ეს მონატრება ისე ძნელია, -
რომ აღარ ვიცი, რა ვუყო ტკივილს.
ტკივილს, რომელმაც უკვე დამიჭკნო
ჯერ არ გაშლილი სულში შროშნები.
ვცდილობ, შენზე ფიქრს გავექცე სადმე
და მიკვირს მაინც რომ არ მშორდები.
ეს მონატრება კვლავაც ძნელია,
არადა, უკვე წლებია შორს ხარ!
თუმცა ვერაფრით გივიწყებ დღესაც
და ვემსგავსები ჩამომჭკნარ შროშანს.
...მე ვიკარგები ღამის დუმილში
და მივუყვები შორეულ ბილიკს,
ეს მონატრება ისე დიდია, -
რომ აღარ ვიცი, რა ვუყო ტკივილს.

13 თებერვალი, 2009 წ.

***

შეყვარებული ქალის ანცობით
მთელი ცხოვრება შენს აჩრდილს მივდევი;
შეყვარებული ქალის ანცობით
გადაუარა ნიაჲმაც მინდვრებს.
გადაუარა ნიაჲმაც მინდვრებს,
რომ ეალერსა და ჩაეკოცნა!
მე კი ვერაფრით მოგიგდე ხელში,
რომ თუნდაც მხოლოდ ერთხელ მეკოცნა.

13 თებერვალი, 2009 წ.

***

მე მომენატრა შენი ალერსი,
აღმოდებული მწველი შეხება.
ახლაც ვგრძნობ, შენი ნაზი თითები
სხეულზე ნაზად როგორ მეხება.
როგორ სათუთად მიკოცნი თვალებს,
ვგრძნობ, რა სინაზით მეაღერსები...
მე და შენ ალბათ თუ გაგვიგებენ
მხოლოდ და მხოლოდ ჩემი ლექსები.
მე იმ შეხებით, რომ მახსენდება,
ახლაც მედება აღმური მწველი
და ჩვენს აკრძალულ შეხვედრას უფრო,
უფრო ველური ვნებით მოველი.

7 აპრილი, 2009 წ.

***

მე გამახსენდა შენი ამბორი
და ამატირა სულელ ბალღივით.
ისე დამღალა შენზე ოცნებამ,
არ მეგონა, თუ ასე დამღლიდი.
ახლა იმაზე ფიქრი მანამებს,
კვლავ როდის ვიგრძნობ შენს გულის ფეთქვას;
ან როდის გეტყვი, ძვირფასო, იმას,
წინა ხიღვისას რაც უნდა მეთქვა.
ისე დამღალა შენზე ოცნებამ,
არ მეგონა, თუ ასე დამღლიდი.
მე გამახსენდა შენი ამბორი
და ავქვითინდი სულელ ბალღივით.

8 აპრილი, 2009 წ.

***

ღი-ს

ლამისაა გამაგიჟოს შენზე ფიქრმა,
ვნების ალი მეპარება სულში ცოცვით.
ვდაგავარ ახლა შენს წინაშე თავდახრილი
და სათუთად, სიყვარულით შენს მკერდს ვკოცნი.
მკერდს, რომელშიც დიდი გული ფეთქავს კრძალვით,
მკერდს, რომელშიც სული სახლობს ნაზი, წმინდა,
შენც ბევრ ტკივილს გაუძელი ცხოვრებაში,
ცხოვრებაში შენთვისაც ხომ ბევრჯერ წვიმდა.
მაგრამ მაინც სული შეგრჩა ნაზი, წმინდა,
უანგარო, დიდი გული მოგყვა დღემდე.
ამიტომაც შეგიყვარე მთელი გულით,
გიერთგულე, არ გიმტყუნებ, თუკი მენდე.
ლამისაა გამაგიჟოს შენზე ფიქრმა,
ვნების ალი მეპარება სულში ცოცვით,
ვდაგავარ ახლა შენს წინ შენი მოტრფიალე
და სათუთად, სიყვარულით შენს მკერდს ვკოცნი.

8 აპრილი, 2009 წ.

***

ჩემი ტკივილი არვის ანალვლებს,
მარტოდენ მთვარე თუ იზიარებს,
ახლა ის არის ჩემი დობილი,
ის დამიამებს უხმო იარებს.
ზურგი მაქცია ყველა ნაცნობმა,
გულში ვინახავ უთვალავ ნაჭდევს.
ძვირფასო, ყველა ტკივილთან ერთად
არ მინდა, შენი ტკივილიც მაჩნდეს.
არ მინდა, გულში დარდად რომ მანვე,
მინდა, მახსოვდე, როგორც ღიმილი.
არა - ტკივილით, არა - წუხილით,
დამამახსოვრდე მხოლოდ ღიღინით.
და ჩემი დარდი არვის ანალვლებს,
მხოლოდ და მხოლოდ მთვარე თუ მივლის.
ახლა ის არის ჩემი დობილი,
ის დამიამებს შენეულ ტკივილს.

10 აპრილი, 2009 წ

***

ისევ ღამე გადაეკრა ფანჯრებს,
ცრემლი სწყდება საუკუნის ქაღრებს...
ისევ სევდა აედევნა წამებს,
ქარი რტოებს დაუნდობლად არხევს.
გულში რატომ შემეპარა სევდა,
შენი სახე თუკი ყველგან მდევდა,
თუკი შენი სიყვარული ბედად
ქვეყანაზე მხოლოდ მე ერთს შემხვდა?!
სევდა რატომ აედევნა წამებს,
ცრემლი თვალზე რად ჩამოსდის ქაღრებს?...
ქარი კვლავაც დაუნდობლად მარწევს...
რას მიქადი, ღამევ, ნეტავ ასეთს?!

10 აპრილი, 2009 წ.

***

სალამოს ზღვიდან დაბერა ქარმა
და გაიტაცა ნორჩი კვირტები...
დღეს მე ვილაცის ცოლი მერქმევა,
დღეს საპატარძლო კაბით ვირთვები.
ვდგავარ სარკის წინ, როგორც საკლავი, -
კისერზე მადგამს სხვა ვილაც უღელს.
რატომ არა მაქვს ბედი სხვაგვარი? -
რომ ვყოფილიყავ შენი მეუღლე.
დღეს ვეთხოვები თავისუფლებას
და შენ... მომართვით გლოვის ტიტები:
დღეს სხვის ქორწილში დედოფალი ვარ
და საპატარძლო კაბით ვირთვები.

10 აპრილი, 2009 წ

***

ავყვები წუთით მზის ფერად ისრებს,
რომ დავივიწყო ძველი იარა.
ჩემი ცხოვრების ბავშურმა რწმენამ
დიდი ხანია გადაიარა.
თურმე ცხოვრება მხოლოდ ვარდია,
ლამაზი ვარდი, მწარე ეკლებით.
სიყვარულია მხოლოდ ის რაღაც,
რასაც ვერასდროს ვერ შეველევი.
სიყვარულია მხოლოდ ის რაღაც,
რის გამოც ეკლის ატანა მიღირს
და ცხოვრებაში ხელის ჩაქნევის
ან გამეტების არ არის ღირსი.
ავყვები წუთით მზის ფერად ისრებს,
რომ დავივიწყო ძველი ველები.
სიყვარულია მხოლოდ ის რაღაც,
რასაც ვერასდროს ვერ შეველევი!

10 აპრილი, 2009 წ

***

გულში ტკივილი ვერ დავაყუჩე,
როს სიბნელიდან შენი ხმა მესმა
და მონატრებით ნაკარნახევი
სიტყვა ამოჰყვა გულიდან კვნესას.
სიტყვა ამოჰყვა შენთვის სათქმელი
და გადმოინთხა ფურცელზე ღეჟსად.
მე კართან მომდგარ სიყვარულს ჩვენსას
ერთგულებისთვის ვანრობ და ვღეჟსავ.
ქარში გაბნეულ იმეღებს ჩვენსას
ვაგროვებ ერთად და მიძივად ვკემსავ.
შენ მომენატრე და სიტყვა გულმა
ამოაყოლა სტრიქონად კვნესას.

10 აპრილი, 2009 წ.

***

ვდგავარ, ვიხსენებ ალს შენი ბაგის
და შენი კოცნის სურვილით ვინვი.
პირდაპირ ველზე გავშლიდი საბანს,
რომ ერთად გვეგრძნო სურნელი მიწის.
ჩაგეკვრებოდი მკერდში ძლიერად,
დაგიტოვებდი ამბორს ბაგეზე...
ერთადერთი ხარ, ვინც ჩემს სხეულში
ვნებას ასეთი ძალით აქეზებს.
ვდგავარ, ვიხსენებ ალს შენი ბაგის
და მეჩვენება შენად მიდამო.
შენ სახლობ ჩემში შენი ტრფობით და
ამაზე მეტი სხვა რა ვინამო.

11 აპრილი, 2009 წ.

***

შენ მომენატრე სიზმარში უცბად
და მონატრება ამოსკდა ღუქსად,
მოდის კალამი, როგორც მქარგველი
და ლამაზ მიძივად ფურცელზე კემსავს.
შენ მომენატრე სიზმარში უცბად
და მონატრებამ დაწვა გონება.
შენ გემონება დღეს ჩემი გულიც
და ჩემი ღუქსიც შენ გემონება.

11 აპრილი, 2009 წ.

***

თუმცა ნახვედი, ძვირფასო, მაგრამ
როცა ნალველი ბოლომდე შეგშლის,
შენ კვლავაც ჩემთან მოხვალ უთუოდ,
„როგორც წყაროსთან მწყურვალე შველი“.
მიხვდები, როცა რომ არვინ გიდგას
გვერდში ჩემეულ სიმტკიცით ქვათა
და დარწმუნდები იმაში, როცა,
რომ მე იღუმალს არასდროს გავთქვამ.
როცა გაკანრავს გულს სინანული
და სულის ტკივილს ვედარ უშველი,
შენ კვლავაც ჩემთან მოხვალ უთუოდ,
„როგორც წყაროსთან მწყურვალე შველი“.

11 აპრილი, 2009 წ.

***

იმ ოთხ წლიანი პაუზის შემდეგ
მე ვუბრუნდები კვლავ ჩემს სამყაროს.
მსურს გავიმარჯვო ლექსთან ჭიდილში
და ბედმა შენგან ველარ გამყაროს.
დღეს იმის ცოდნა, რომ შენ გიყვარვარ,
გულზე მედება, როგორც მაღამო.
ის, რასაც მე ვგრძნობ შენთან და ლექსთან
აბა, მითხარი, როგორ დავმალო.
მსურს, არ დავმარცხდე ლექსთან ჭიდილში
და ბედმაც შენგან ველარ გამყაროს.
მე მიხარია, რომ კვლავ თქვენთან ვარ,
რომ დავუბრუნდი ძვირფას სამყაროს.

11 აპრილი, 2009 წ.

***

შენ შენი დინჯი, ზვიადი სულით,
ამაყი ფიქრით მოჰგავხარ მყინვარს
და ეს ის არის, რაც შენში მხიბლავს,
რაც მე ყველაზე ძლიერად მიყვარს.
ხარ უდრეკელი, როგორც სალი კლდე
და გაულღობი, როგორც მყინვარი.
დღესაც ისევე ძლიერ მიყვარხარ,
როგორც მრავალი წლის წინ მიყვარდი.

14 აპრილი, 2009 წ.

***

ხანაც მწარევე, ხანაც ტკბილო ბადაგო,
სიყვარულო - შენით მოშხამული ვარ!
მხოლოდ შენმა ვნების ცეცხლმა დამდაგოს,
(გეფიცები, შენით მოხიბლული ვარ!)
მე ვერავინ ვერ დამძლიოს ვერასდროს,
მხოლოდ შენმა ჩახუტებამ დამნაცროს!
ისე გეტრფი, ისე გეთაყვანები,
არ მოვიტხოვ შენგან არრა სანაცვლოს.
სიყვარულო - ჩემო ტკბილო ბადაგო!
მხოლოდ შენმა ნეტარებამ დამათროს,
მხოლოდ შენმა ვნების ცეცხლმა დამდაგოს,
არა ვნატრობ ქვეყნად სხვა რამ სანატროს!

21 აპრილი, 2009 წ.

***

გადალლილს ტანჯვით არც კი მეგონა,
გამოჩნდებოდი თუკი ოდესმე.
მაგრამ გამოჩნდი და როგორც მრევლი
საკუთარ მოძღვარს, ისე მოგენდე.
ისე მოგენდე მთელი არსებით
და საიდუმლო ჩემი გაგანდე.
ახლა შენც იცი, „ჩემო მოძღვარო,“
როგორი ტანჯვით მოველ აქამდე.

28 აპრილი, 2009 წ.

***

თავზე მადგება ვილაცის ლანდი
და სიბნელეში შიშისგან ვკრთები...
მოვფრინდებოდი, ძვირფასო, შენთან,
რომ მქონდეს ახლა პატარა ფრთები.
ჩაგეკვრებოდი მკერდში სათუთად,
გამიქრებოდა მტანჯველი შიშიც!
შენ ალბათ ასე ძლიერი, წმინდა
გადასარჩენად ჩემი თუ იშვი.
შენ ხარ ის ერთი ნათელი სხივი,
მე სიბნელეში გზას რომ მინათებს,
რომ მაიმედებს კარგის იმედით
და შემოსულა ჩემში სინათლედ.
მოვფრინდებოდი შენთან, ძვირფასო,
და გაქრებოდა მტანჯველი შიშიც.
შენ ალბათ ასე ძლიერი, წმინდა
გადასარჩენად ჩემი თუ იშვი!

24 აპრილი, 2009 წ.

***

ისე ძლიერად მომწყურდი ახლა,
ვგავარ აპრილით აფეთქილ რტოებს
და ის ფაქტი, რომ ჩემს გვერდით არ ხარ,
გულში უსაზღვრო სინანულს ტოვებს.
იმაზე ფიქრით, რომ არ ხარ ჩემთან,
„დარდი მეზრდება გულზე ეკლებად“.
რა იქნებოდა, რომ მოსულიყავ,
წარმოვიდგენ და სუნთქვა მეკვრება.
გამიშიშვლებდი სხეულს ალერსით
და ამივსებდი ცხელი კოცნებით
და მეც უზომოდ შეყვარებული
თუკი რამე მაქვს, სულ შენ მოგცემდი.
სითბოს, სიყვარულს, ალერსს, ოცნებას, -
დავიშურებდი, მერწმუნე, არრას...
მაგრამ შენ ახლა ჩემს გვერდით არ ხარ
და სინანული გულს უფრო ბზარავს.

24 აპრილი, 2009 წ.

***

ამ გამეფებულ მდუმარ ბნელეთში
აგორდა სევდის ძლიერი ტალღა.
ო, ნაღალატევ გულში, ძვირფასო,
ძველი ყინული ვერაფრით გალღვა.
გკითხავ - ვუშველო, რით ძველ იარას,
ვით მოვიშუშო ქრილობა დიდი?
მაგრამ შენ კვლავაც არაფერს ამბობ
და ამ დუმბილში ცხოვრება მიდის.
ზოგჯერ ჯობია, არაფერი თქვა,
ზოგჯერ კი სწორედ დუმბილით კარგავ
იმას, რაც ასე ძლიერ გხიბლავდა,
მასაც, ვისთანაც თავს გრძნობდი კარგად.
იქნება დუმბილს ჯობდა გეყვირა,
შენთვის და ჩემთვის გებრძოლა ჯობდა?!
მაშინ შევქმნიდით თაობას ახალს,
არ შევრჩებოდით ქვეყანას ობლად.
არ დავრჩებოდით მარტოსულებად
და არ ვივლიდით ბედის ჩარჩებად,
კაცობრიობის წინაშე ვალიც
გადაუხდელი არ დავგვრჩებოდა.

27 აპრილი, 2009 წ.

***

მთვარესთან ერთად მიახლოვდები
ათრთოლებული ცხელი თითებით.
ვგრძნობ, როგორ გითრთის მთელი სხეული
და სიბნელეში ვნებით ვინთები.
მომიახლოვდი, ნაზად მომეპყარ,
ამიელვარე კოცნით ბაგენი!...
შენა ხარ ახლა ჩემთვის ღმერთივით
და მიხარია, რომ მოგაგენი.

28 აპრილი, 2009 წ.

***

შემორჩენილი ზამთრისგან თოვლი
ვერ მოუღლვითა ჯერაც მყინვარებს.
სხვა არაფერი მინდა ამ ქვეყნად,
ნეტავი, მხოლოდ შენ ერთს გიყვარდე.
არრას დავეძებ, მერწმუნე, ქვეყნად,
არც ფუფუნებას და არც რამ სიბრძნეს,
მხოლოდ ის გრძნობა მინდა შემომრჩეს,
შენს დანახვისას გულში რომ ვიგრძნე.
ზამთრის ყინვისგან დამზრალი გული
ვერ მოუღლვითა ჯერაც მყინვარებს.
მე გავუძლებდი, ალბათ, ყველაფერს,
სხვას არა, მხოლოდ შენ რომ გიყვარდე!

28 აპრილი, 2009 წ.

***

შენ სიყვარულით გადამიგორე
გულიდან დიდი ნუხილის ბელტი,
მაკოცე თბილად და მეც მას შემდეგ
გაუთავეებლად მაგ ტუჩებს ველტვი.
მინდა დღედაღამ კოცნით მავსებდე,
ამ გულს უსაზღვროდ სწყურისხარ ახლა,
მძინავს თუ მღვიძავს, ძვირფასო, მუდამ
თან შენი კოცნის სურვილი მახლავს.
ასე ნეტარი და ბედნიერი
სხვა ქალი ქვეყნად არც ერთი დადის,
მაგრამ თქვეს - კოცნა ცოდვაა უჯვროდ
და რაღა ვუყო ამ გულის წადილს?!

29 აპრილი, 2009 წ.

***

შენ ჩემი ნაზი, სათუთი კოცნის
შემოგრჩენია კვალი ბაგეზე.
სადაც არ უნდა წახვიდე, მაინც
გპოულობ მაშინ, როცა დაგეძებ.
როგორც არ უნდა გიკვირდეს, კარგო,
შენ ახლა გქვია ჩემი საბედო
და რომც არ მსურდე, აბა მითხარი,
სხვა სიყვარული როგორ გავბედო?!

29 აპრილი, 2009 წ.

***

ზამთარი გაქრა, გამოზაფხულდა
და მზე ოქროსფერს მაყრის ნაწნავებს,
ვერ გაგატანე ზამთარს ვერაფრით
და შენზე ფიქრი ისევ მანვალებს.
ისევ მანვალებს აურაცხელი
და სასწაული ფიქრების წყება;
და რაც აქამდე არ დანყებულა,
მგონი, ძვირფასო, ახლა იწყება.
ვერ გაგატანე ზამთარს ვერაფრით,
მზე ოქროსფერი მაფრქვევს იმედებს.
ისე ძლიერად მიყვარხარ, კარგო,
დასავიწყებლად ვერ გაგიმეტებ.

29 აპრილი, 2009 წ.

***

ივლისს ველი მოუთმენლად, ივლისს ველი...
აღარ მოჩანს სანუკვარი ბუჩქნარ-ველი,
აღარც შენი თაფლისფერი მზერა მწველი,
აღარც ჩვენი საყვარელი ოდა ძველი.
ვდგავარ ასე უთვისტომო და ეული,
ვიღაც უცხო ქვეყანაში არეული...
მენატრება ყველაფერი შენეული,
ღამეები - შენს ალერსში გაღეული,
ეგ თითები - ჩემს ნაწნავში გაბნეული,
ჩემს სხეულზე - კოცნა მიძივად დაბნეული,
ეგ ბუტბუტი - ხან უაზრო, აბნეული,
ხან ალერსად, სიყვარულად დაღეული...

...

მენატრება, მენატრება ყველაფერი,
ყველაფერი - ძვირფასი და შენეული.

3 მაისი, 2010 წ. ანტალია

***

შენს ამბორს მონატრებული
სული ხელებში ჩამაძნა,
დავდივარ, დავეხეტები,
ბედი მილიმის ავადა.
ავადობს, ფსიხობს მაისიც,
დღედაღამ ცრემლად იღვრება.
მანაც თუ სატრფო დაკარგა,
სხვა რა მიზეზი იქნება?!
უშენოდ არრა მახარებს,
დავკარგე, მგონი, ღირსებაც!
შენს ამბორს მონატრებული
გული ცრემლებით ივსება.

3 მაისი, 2009 წ.

***

ცაზე აენტო ცეცხლად ცისკარი,
გაუფერულდნენ ღამის ლანდები.
შენ მიმატოვე, მაგრამ მე მაინც
ყველგან, ყოველთვის შენ მელანდები.
სამყაროს ამ მთელ აურზაურში
მხოლოდ შენი ხმა ჩამესმის ისევ
და ახლა, შენ რომ არა ხარ ჩემთან,
გაცრეცილ დღეებს ვერავინ მივსებს.
აენტო კვლავაც ცეცხლად ცისკარი
და ცა მოხატა ლამაზ ფერებით,
როგორც არ უნდა მატკინო გული,
შენს აჩრდილს მაინც მოვეფერები.

4 მაისი, 2009 წ.

***

მოგონება ტკივილებით მავსებს,
ხსოვნა შენი სიზმარშიაც ჩამყვა;
მთელი ღამე შენთან ერთად ვსეირნობდი,
გავცქეროდით მობიბინე ყანას.
ვზივარ ახლა და ის ღამე მახსენდება,
შენთან ერთად გვირილებს რომ ვკრეფდი.
სიზმარია, მაგრამ უფრო ცხადი,
ვიდრე ჩემი ცხოვრება და ბედი.
სიყვარულით მიკოცნიდი სახეს,
შენთან ერთად სიზმრად გვირგვინს ვწნავდი...
გამელვიძა და დაბრუნდა უკან
რეალობა - დაკარგული წამით.

6 მაისი, 2009 წ. ანტალია

***

მთელი ცხოვრება ჩემთვის, ძვირფასო,
ნისლით მოცულნი იყვნენ სივრცენი.
როცა შემომხვდი გზაზე - ხალისი
სიცოცხლის მხოლოდ მაშინ ვიგრძენი.
მაშინ ვიგრძენი, როგორ ყვაოდნენ
გაზაფხულებზე ნორჩი რტოები;
ვიგრძენი ისიც, რომ ქვეყანაზე
მე სასარგებლოს არრას ვტოვებდი;
მაშინ ვიგრძენი ცხოვრების ხიბლი,
ნეტარი სუნიც მშობლიურ მიწის
და ამის გამო როგორ მიყვარხარ -
ჩემს გარდა ქვეყნად არავინ იცის.

6 მაისი, 2009 წ.

***

დაუკითხავად მოხვედი ჩემთან
და დამიტოვე კოცნა ბაგეზე.
შენ შეიძლება არც კი გინდოდა,
მაგრამ მას შემდეგ შენზე დამგეშე.
ანთე სულში რაღაც სხვაგვარი,
მანამდე ჩემთვის უცნობი ცეცხლი
და აი, ახლა გაუთავებლად
შენთან შეხვედრის სურვილი მებრძვის..
ველარ ვაოკებ სხეულში გრძნობას,
გამოვეთხოვე სულის სიმშვიდეს
და იქნებოდა ძალიან კარგი,
ბედი სიყვარულს რომ არ მიშლიდეს.
რომ არ მიშლიდეს შენთან შეხვედრას,
რომ არ გჩემობდე, როს არ ხარ ჩემი,
მაგრამ მე მაინც, რომც გამამტყუნონ,
ამ სიყვარულის ერთგული ვრჩები.
დაუკითხავად მოხვედი ჩემთან
და ჩემი სული შენზე დაგეშე,
როცა ჩამხედე ალერსით სულში
და მეამბორე ნაზად ბაგეზე.

6 მაისი, 2009 წ.

***

თვალები სულის ანარეკლია,
შენი დიადი, კეთილი სულის...
რომ არ მიყვარდე, არ შემიძლია
და შენს სიყვარულს ჩვილივით ვუვლი.
გულში ვინახავ, როგორც ხატებას
და რალაც უცხო, სხვა ნეტარებას!
რომ არ მიყვარდე, არ შემიძლია,
რომ არ მიყვარდე, არ მეკადრება.

10 მაისი, 2009 წ.

***

ლექსთა, რითმათა კორიანტელში
მე დავაბიჯებ, როგორც გენია.
მთელი ცხოვრება თვალთაგან, მგონი,
ცრემლების ნაცვლად ლექსი მდენია.
თუკი ოდესმე თითი გამიჭრავს,
სისხლის ნაცვლადაც ლექსი მდენია.
დაბადებულა ვიცი ჩემამდეც
ბევრი ჩემსავით გიჟი გენია.
მაგრამ მე მაინც, ალბათ, სხვაგვარი
თვალთაგან ჩუმი ცრემლი მდენია
და დღეს რითმათა კორიანტელით
დავიარები სულ სხვა გენია!

22 დეკემბერი, 2009 წ.

***

მენანება განშორება შენთან,
მონატრება გამაგიჟებს შენი.
(ახლა, როცა შენ არა ხარ ჩემთან),
გეფიცები, არაფერი მშველის.
არაფერი მიხარია ისე -
შენს მკლავებში მიხაროდა როგორც.
შენთან ერთად რომ მომწონდა ისე -
არაფერი, არაფერი მომწონს.
არაფერი მე არ მინდა ისე,
როგორც შენი ჩახუტება გულში.
მეშინია სასწაულად, მაგრამ
ვაი მე, რომ გულს ვერავის ვუშლი.
მენანება, მენანება შენთან
განშორება, მენატრება შენი
ჩახუტება, ჩახუტება გულში
და ვერავინ, ვერაფერი მშველის!

7 მაისი, 2010 წ. ანტალია

***

მენატრები, სიგიჟემდე მენატრები
და თითებზე წუთებსაც კი ვითვლი.
შეხვედრამდე კიდევ ბევრი დარჩა,
მოუთმენლად ველოდები ივლისს.
ივლისის თვე დამაბრუნებს უკან,
დამახვედრებს შენს ტრფობას და სიტბოს.
გენაცვალე სიკვდილამდე, კარგო,
იმისათვის, გულს რომ ასე მითბობ.
შეხვედრამდე კიდევ ბევრი დარჩა,
მოუთმენლად ველოდები ივლისს.
მენატრები, სასწაულად მენატრები
და თითებზე წუთებსაც კი ვითვლი.

15 მაისი, 2010 წ. ანტალია.

***

ლევან შუმლაძეს

გულს მოსწოლია ნისლი,
მლექავს ფიქრების რემა,
წახველ და საიმედოდ
ადარაფერი მრჩება.
გუშინ რომ ცეცხლი იყავ,
დღეს ყველაფერი მიქრა,
სიცარიელედ დამრჩი
და ტკივილნარევ ფიქრად.
რა იქნებოდა, ნეტა,
დაბრუნდებოდე ისევ!
გულს უხარია მეტად,
როცა გხედავს და გისმენს.

25 ოქტომბერი, 2010 წ.

***

ისევ ლ. მუმლაძეს

შენ თუ არასდროს მოხვალ,
გულს წამილეკავს სევდა.
გფიცავ, სიცოცხლე არ მსურს,
როცა შენ ვერა გხედავ.
როცა ჩემს გვერდით არ ხარ,
როცა სადღაც ხარ შორს, -
გულს უხარია არრა,
გულს უსიამოდ თოვს.
შენ თუ არასდროს მოხვალ,
წამლეკავს, ალბათ, სევდა.
გფიცავ, სიცოცხლე არ მსურს, -
როცა შენ ვერა გხედავ.

25 ოქტომბერი, 2010 წ.

***

მე მოვანყდები კვლავ შენს კარიბჭეს
ტრფობით შეშლილი სულის ფეთებით,
გეტყვი, რომ კვლავაც ჩემი სუნთქვა ხარ
და რომ ყოველთვის ჩემში ენთები.
ჩემში ენთები ცეცხლად თუ სანთლად
ძნელად სათქმელი ტრფობის ფეთებით
და ამ შეშლილი სულის სალბუნად
მუდამ აღერსად დაგელვენთები.
გეტყვი, რომ კვლავაც ჩემი სუნთქვა ხარ
და რომ ყოველთვის ჩემში ენთები,
როს მოვანყდები კვლავ შენს სავანეს
ტრფობით შეშლილი სულის ფეთებით.

25 ოქტომბერი, 2010 წ.

***

უკვე მამალი აყივლდა სადღაც,
დამთენებია თავზე მალულად.
ისე გავერთე ლექსის ჯღაბნაში -
ვერ მივხვდი, ღამე როგორ განულდა.
როგორ განულდა, როგორ მიჩუმდა,
როგორ წამოდგა მთაზე მნათობი.
ველარ გავიგე, ლექსი მთელი ღამ
მე მართობდა თუ მე მას ვართობდი.
შეხე, მამალი აყივლდა სადღაც,
დამთენებია თავზე უჩუმრად,
ისე გავერთე ლექსის ჯღაბნაში, -
ვერ მივხვდი, ღამე როგორ მიჩუმდა.

25 ოქტომბერი, 2010 წ.

***

ლ. მუშლაძეს

შენ გამირბოდი, ხელს მკრავდი,
შენს გზას მოვდევედი მე კიდევე.
ხელს მკრავდი, მაგრამ მე მაინც
ტრფობით ბრმას ცეცხლად შეკიდე.
შენს იქით არრა მახსოვდა,
შენს იქით ვერრას ვხედავდი,
მზად ვიყავ, ისე მიყვარდი, -
სამსალა მესვა ხელადით.
მაგრამ გასრულდა, გათავდა,
ბრმას ამეხილა თოლები -
შენს ბილიკს აღარ გავცქერი,
აღარც შენს მოსვლას მოველი.
შენ თუ არაფრით გინდივარ,
არც მე მჭირდები რამეში!
გასრულდა ჩემი სიბრმავე,
ციდან მიწაზე დავეშვი.

27 ოქტომბერი, 2010 წ.

***

ლევან მუმლაძეს

შენ უსაშველო ტკივილი გქვია,
ბოლო არ უჩანს გულის სამდურავს.
კვლავ მეხვეწები, რაიმე გითხრა,
მაგრამ ნაწყენი ჯიუტად ვდუმვარ.
ანდა რა გითხრა, როცა სათქმელი
არ დამრჩა რამე, გარდა ერთისა:
შენ უკვე ჩემი წარსული გქვია,
გული შენს ღალატს ვერ შეეთვისა.
ვერ შეეთვისა, ვერ გაპატია,
შენ შენი გზებით იარე აწი.
არადა, ღმერთმა ხომ მაინც იცის,-
რა უღალატოდ მიყვარდი, მწამდი.

16 იანვარი, 2011 წ.

***

ლექსით გავივლი ამ წუთისოფელს,
მხოლოდ შენდამი ტრფობით დამნვარი
და საუკუნო ტრფობის მსურველი
სწორედ რომ შენი ტრფობით გავწვალდი.
დღეს შენ ამ ჩემი მუზეუმის მიზეზს
გამოგიცხადებ ომსა და მტრობას!
(შეშფოთებული შენი ლალატით
ამ ჩემი ლექსის გულიც კი ბორგავს).
ხვალ სხვას გავიხდი ლექსების მუზად,
ჩემს ხელთ არაა მთელი სამყარო?!
ო, დამიჯერე შენმა ლალატმა
მე და ჩემს ლექსებს ვერრა დაგვაკლოს!

16 იანვარი, 2011 წ.

***

გამოვიქეცი, რომ კვლავ მეხილა
ეს ბათუმური შემოღამება,
და შენთან, თუნდაც უკანასკნელად
ტკბილი ბაასი კიდევ გამება.
კიდევ შემეგრძნო შენი ალერსი,
სხვამ რომ არავინ იცის - ეგეთი;
შემოგვერბინა ქუჩა, რომელსაც
ჩვენი ნაკვლევნი მძივად ეკეთა.
დაგვძინებოდა ზღვის წვრილ კენჭებზე
ისევე, როგორც შარშან ზაფხულში...
და მხოლოდ ახლა, როცა იმედი
მაქვს შენი ნახვის, გამოვზაფხულდი.
გამოვიქეცი, რომ კვლავ მეხილა
ეს ბათუმური შემოღამება
და შენთან, თუნდაც უკანასკნელად
კვლავაც ალერსის ღამე გამება.

16 იანვარი, 2011 წ.

***

შენ სიყვარულში ღუქი გჯობია,
ულალატო და ერთგული ღუქი.
არ მესმის შენი, არც არავისი,
მაგრამ ღუქის კი ბოლომდე მესმის.
მესმის, თუ როგორ უფეთქავს რითმა,
ძარღვებში როგორ უშხუის სისხლი,
როგორ ენთება ხან ცეცხლად, ხან მზედ,
ხან კი ანთებულ კელაპტრად მირბის.
ხან უერთგულეს ტრფობით ინვება,
ხან კი მიჯნურის საყვედურს ერთვის.
თუმცა ღალატი არა სჩვევია
თავისი მგოსნის - მიჯნურის ერთის.
შენ სიყვარულში ღუქიც გჯობია,
ულალატო და ერთგული ღუქი!
არც შენი მესმის, არც არავისი,
მაგრამ ღუქის კი ყოველთვის მესმის.

16 იანვარი, 2011 წ.

***

გუშინ დათრობა მომინდა,
დავცალე ღვინო ვედრებით.
ეს ერთი ციდა გოგონა
გულით გოროზ მთას ვედრები.
კარგად დაფიქრდი, ვაჟაუ,
სანამ მთლად შემიძულეებდე.
ნუ დაუჯერებ სხვის ენას
და ნუ აჰყვები სულელებს.
ინამე ჩემი სიტყვისა
და ჩემი ჩუმი ვედრების,
მე შენი ტროფობით ნანამლი
გულით გოროზ მთას ვედრები.

17 იანვარი, 2011 წ.

***

მე არაფერი მქვია უშენოდ,
ზეცას შევყურებ კრძალვით, ვედრებით
და ყველა მიჯნურს ერთად აღებულს
ჩემი ურყევი ტრფობით ვედრები.
ჩემი ურყევი ტრფობით შენდამი!
მე არაფერი მქვია უშენოდ
და შენგან გაყრილს ჩვენი წარსული
მტკივა და მითხარ, რამ მანუგეშოს?!
რამ მანუგეშოს კენტად მავალი,
ზეცას გავცქერი ნატვრით, ვედრებით
და ყველა მიჯნურს ერთად აღებულს
ჩემი შენდამი ტრფობით ვედრები!

17 იანვარი, 2011 წ.

***

ცა ჩამოიქცეს ლამის მიწაზე
და გააბნიოს ნვიმა ნატვრებად;
მე ახლა როგორც შენთან შეხვედრა,
ისე არავინ არ მენატრება.
სხვა არაფერი ისე არა მსურს,
როგორც შენს მკერდში ჩაკვრა, ჩაკონვა.
ამ სიშორემ და ამ უშენობამ
საბრალო გული ეჭვით დაკოდა:
იქნებ შენ უკვე სხვა ცეცხლი გადაღავს,
სხვისთვის მზეობენ შენი თვალები?
მაგრამ რა შორსაც უნდა ნახვიდე,
იცოდე, ვერსად დამემალები!
იცოდე, არვის არ დავანებებ
შენს ალერსს, თუნდაც წამის ნაფლეთად...
და თუკი ვინმე შემეცილება,
არც დავფიქრდები, ისე გავფლეთავ.
რა უცნაურად ბორგავს რიჟრაჟი,
ცა ჩამოიქცეს ლამის ნატვრებად.
მე კი კვლავ მხოლოდ შენთან შეხვედრა -
სხვა არაფერი არ მენატრება.

17 იანვარი, 2011 წ.

***

ლევან მუმლაძეს

თითქოს მინდა, რომ რაღაცა გითხრა,
ვერ კი ამოვთქვი სიტყვა გულიდან...
არადა, თითქოს შენმა მესიჯმა
ჯარისკაცივით გამაგულისა.
თითქოს მსურს, მართლა რაღაც გიამბო,
მოგიყვე, რა ვარ ახლა უშენოდ;
ჩემთვის რა მოაქვს ყოველ გარიჟრაჟს,
დაკენტებული რითი ვნუგეშობ:
შენთვის ნამღერი ლექსებით მხოლოდ
და კვლავაც შენი ნახვის იმედით
და ყოველ დილით კოხტად, ლამაზად
შენთან შეხვედრის ნატვრით ვირთვები.

17 იანვარი, 2011 წ.

***

კოჭლობით დავალ ქვეყნის შარაზე,
თითქოს კოჭლობით მომყვება ლექსიც.
მე გავიბლანდე რითმათა ქსელში
და მუზა გულში საბრალოდ კვნესის.
ვერ გამოვუღე გულის კარები
გაბმულმა რითმათ საზარელ ქსელში
და მებრალება დაუნერელი
სტრიქონი - მუზის უხორცო ლეში.

17 იანვარი, 2011 წ.

***

ისევ ლევან მუძლავის

შენ რომ თვალს მიეფარე,
მიტხარ, ვით არ მეტირა...
მხოლოდ შენთან ყოფნა მსურდა,
არ მინდოდა მეტი რამ.
მაგრამ ნისლმა დაგბურა და
ხევმა გშთანთქა სადღაცა.
გამარჯვების იმედში
გული მწარედ დამარცხდა.
შენ წახვედი, წახვედი,
არც გინდოდა მეტი რამ.
და რომ თვალს მიეფარე
მიტხარ, ვით არ მეტირა?!

17 იანვარი, 2011 წ.

***

ნეტა, კივილით თუ გაჰკვეთ სივრცეს,
ჩამონრეტილო ლექსო ძარღვიდან;
თუ ააღდეგი ან ცეცხლად, ნეტა,
შენ დალოცვილო ღმერთით მაღლიდან;
თუ გავარდეგი მეხივით ანდა
თუ გაიბნევი ხალხში ძახილად;
ნეტა, ზარივით თუ გაჰკვეთ სივრცეს,
ჩამონრეტილო ლექსო ძარღვიდან?!

17 იანვარი, 2011 წ.

***

ხვალ რომ სულეთში გადავიბარგო,
ნეტავი, ჩემზე თუ დალონდები?
და ერთხელ მაინც სულთა ქვეყანას
თუ გადმომწვდები თვალთ გონების?
და ცრემლს ერთხელ თუ მაინც დამაფრქვევ
გულიდან მოსულს - სპეტაკს და წმინდას?
დღეს მხოლოდ ამის ცოდნა, მერე კი
ამის ნახვა და შეგრძნება მინდა!
ხვალ რომ იმ ქვეყნად გადავიბარგო,
ნეტავი, ჩემზე თუ დალონდები?
და ერთხელ მაინც საფლავზე ლამეს
თუ გამითენებ მწარე გოდებით?!

17 იანვარი, 2011 წ.

***

ლევან ბუბლაძეს

ამ ქვეყნად მხოლოდ შენ თუ მენადე,
მაგრამ დღეს შენიც აღარა მესმის.
დაქუფრულია ჩემს თავზე ზეცაც
და შემომწყრალი ჩემს გულში ლექსიც.
ვერაფრით ვიგებ მაგ დუმილს შენსას,
რა გაძლებინებს ამდენ ხანს უტყვად?!
მოდი, მიწამლე შენი ალერსით
მე შენი გულის მონას და ტუსაღს.
მო, თორემ ლექსი გადამერია,
აღარ მოჰყვება კალამს მადლიანს:
მე ხომ ამ ქვეყნად შენი ტრფობის და
ლექსების გარდა არრა მნადია!
მოდი, მიწამლე, თორემ, ძვირფასო,
დავიკარგები ქალიც, პოეტიც
და შენი ბრალი იქნება მხოლოდ -
მოლაღატეს რომ გავუტოლდები.

18 იანვარი, 2011 წ.

***

აუხდენელი სურვილი თუა
და არა ტრფობა, როგორც მე მჯერა:
ის, რაც შენდამი მახელებს ასე
და ვერ მომიკლავს, ძვირფასო, ჯერაც!
იქნებ უბრალოდ ჟინია მხოლოდ
და არა წრფელი გრძნობა ტრფიალის?!
გრძნობა, რომელიც მე არ მასვენებს
და გულში ისევ ცეცხლად იაღვის?!

19 იანვარი, 2011 წ.

***

ისევ ლ. მუმლაძეს

წუხელაც თავზე ფიქრად დამთენდი,
რად არ მეხსნება შენი აჩრდილი?
სიზმარშიაც რომ არ მომეც შვება!
თავზე ათასგვარ კითხვებს მაყრიდი.
გსურდა გაგეგო, გცოდნოდა, მეტქვა,
თუ გიყვარვარო ისევ? - მკითხავდი.
მიყვარხარ ისევ, ისევ მიყვარხარ,
ამას რად უნდა, ნეტა, მკითხავი.
თუმცა ეს შენთვის წუხელ არ მიტქვამს
და მთელი ღამე არ მომეც შვება
და ისევ პასუხს ელოდი ჩემგან,
როცა მზე უკვე უკუნეთს ხევდა.

19 იანვარი, 2011 წ.

***

ისევ ლ. მუმლაძეს

გვირილასავით სუსტი, ნათელი
შენი ღიმილი მიყვარდა ძლიერ.
შენგან დარჩენილ ხსოვნის ამ მორევს
შენმა ზვარაკმა ვერაფრით ვძლიე.
შენი აჩრდილი კვლავაც მიმონებს,
ნეტავი, შენც თუ ასე მიგონებ?
ფიქრში ალერსით გეხვევი ისევ
და გულში ვიკრავ გვირილის კონებს.
გვირილასავით სუსტი, ნათელი
შენი ღიმილი ძლიერ მიყვარდა!
რა ბედნიერი ვიყავი მაშინ!
შენ რომ გიყვარდი, ალბათ, იმად!

19 იანვარი, 2011 წ.

***

ლამის გასკდეს ეს გული,
ამ ცასავით ატირდეს!
ვფიქრობ, შევსვა თუ არა
შხამით სავსე სათითე.
ღმერთო! აღარ გიყვარვარ,
შენ უკვე დამივიწყე,
ფეხით გადაუარე
ჩემი გულის სინმინდეს.
ეს რა ჭირი მენვია,
რა სამსალა ასეთი!
მენატრება დრო, როცა
სიყვარულით მავსებდი.
მაგრამ აღარ გიყვარვარ,
შენ მე გადამივიწყე
და ფეხით გადათელე
ჩემი გულის სინმინდე.

19 იანვარი, 2011 წ.

***

მათრობელაა ესე სოფელი
თავისი ყველა მშვენიერებით
და შენც, ცდუნებავ, დღითიდღე უფრო,
უფრო იზრდები და ძლიერდები.
ო, რა ძნელია ჭიდილი შენთან,
დახშობა გულის, დახშობა გონის...
მათრობელაა ესე სოფელი
და მეც დამათრობს ოდესმე, მგონი.

19 იანვარი, 2011 წ.

***

კაზაბერ კიკნაველიძის ხსოვნას

არ არსებობდა მტერი, მოყვარე,
შენ ერთიანად გიყვარდა ყველა
და სათუთად რომ ამბობდი სიტყვას,
ის სიტყვა დღესაც გულეებში ელავს.
არავის შიში არ გქონდა ქვეყნად,
არავის შიში, გარდა ღმერთისა
და ვერც ტკივილმა ვერ შეგაშინა,
შენს სულს ბოროტი ვერ შეეთვისა.
სულთა საუფლოს მიმავალიც კი
მუხლმოდრეკილი ლოცვად იდექი!
დიადი იყო შენი მზერა და
უფრო დიადი - შენი ფიქრები.

19 იანვარი, 2011 წ.

***

ლევან მუმლაძეს

მეც აღარ ვიცი რა მინდა,
რა მინდა, საით მივიღტვი...
გადავიწყებაც მეძნელა
და პატივბაც - ტკივილის.
თან შენთან მოსვლა მწადია,
ბაგის ბაგეზე დაკონვა,
თან ფიქრი მოსვლას არ მიშვებს,
ამბობს: სხვა ვინმეს ჩაკონავ!
დავალ და ბედს ვემდურები,
მეც აღარ ვიცი, რა მინდა.
თან შენთან მოსვლა მწადია,
თან პატივბაც არ მინდა!

19 იანვარი, 2011 წ.

***

ისევ კ. კიკნაველიძის ზსოვნას

მე ვიცი, ყველა სანთელში შენ ხარ,
ეს შენი სული ციალებს ასე.
დგახარ ჩვენს შორის კვლავაც ლოცვებით,
ლოცვებით ხელში და მადლით გვავესებ.
არ შეიძლება შენ მკვდარი იყო,
შენ ალბათ მხოლოდ სახე იცვალე.
ეს ალბათ შენი ცრემლები თუა, -
სანთლებს რომ შერჩათ ტანზე სისველე.
შენ ახლაც დგახარ ჩვენს შორის ლოცვით
და ძველებურად სინმინდით გვავესებ.
მე ვიცი, ყველა სანთელში შენ ხარ,
შენს ტაძარში რომ ციალებს ასე.

19 იანვარი, 2011 წ.

***

ისევ ლ. მუმლაძეს

შენს წერილს გამთბარს თბილი სიტყვებით
მე თბილისიდან დღესაც მოველი.
გარეთ წვიმაა და უკუნეთი
და მდუმარეა ესე სოფელი.
შენ მაინც ასე რამ დაგადუმა?
ნუთუ აღარ კრთის ეგ გული ჩემთვის?
წვიმის წკაპუნთან ერთად, ძვირფასო,
გულს საშინელი ფიქრები ერთვის.
იქნებ დამიხშე გონების კარი
და გულის კარიც გადამირაზე?
შეშლილი სახით ვუცქერი წყვდიადს
და წვიმის ნაკვლევს ვხედავ მინაზე.
ვისაც რა უნდა, ის თქვას, ძვირფასო,
მე ფიქრებს მაინც შენსკენ მივყვები
და თბილისიდან დღესაც მოველი
შენს წერილს სავსეს თბილი სიტყვებით.

19 იანვარი, 2011 წ.

***

ვარსკვლავს ფეხქვეშ ხალიჩებად გადაგიფენ,
ან დაგამკობ გულის ჯიბეს ყვავილებად,
ან მოვხვეტავ ყველა ღრუბელს ციდან შენტვის
და გარშემო შემოგანცობ ბალიშებად,
ან შეგიკრავ სამაჯურად ოქროს სხივებს,
მთვარის შუქს და ზეცის უხმო გაღიმებას,
ლერწამივით ავაკენესებ ანდა ნიავს,
ზამთარს კართან აგიყვავებ მაისებად...
ო, გპირდები ჩემი გული ტკივილებშიც,
სიხარულშიც შენთან ერთად ჩაეფლობა, -
შენ რომ გულში სიყვარულით ჩამიკრა და
(თუნდაც ერთხელ მაგრძნობინო დედოფლობა)!

19 სექტემბერი, 2011 წ.

***

ლ. მუმლაძეს

ბულვარ-ბულვარ, ნაბიჯ-ნაბიჯ
კვლავ შენივ გზას გავდივარ
და ცხოვრება ასე რთული
მეჩვენება მარტივად.
ლამაზია მზე შენით
ამოსული ადრიან,
დავალ შენით გაბადრული
და დედოფალს მადრიან.
შენით სავსე, შენით სავსე
ვგავვარ იას, ენძელას.
სადღაც გაქრი მხოლოდ წამით
და ცხოვრება მეძნელა.
ბულვარ-ბულვარ, ნაბიჯ-ნაბიჯ
გზას შენს ერთად გავდივარ
და ცხოვრებაც ასე რთული
მეჩვენება მარტივად!

19 სექტემბერი, 2011 წ.

***

ისევ ლ. მუმლაძეს

სულში რჩება ტკივილი,
გულში - დიდი იარა,
შენზე ფიქრმა და დარდმაც
ალარ გადამიარა.
რომ ტრიალებს წისქვილის
ქვა, მე ასე მგონია,
ჩემს თავზე თუ ტრიალებს
ვით ტანჯვის აგონია.
დავიკარგე, ჩაენაცრდი
და ქარში ვიფანტები,
თან იმედი შენი მოსვლის
მათოვს, როგორც ფანტელი.
მომენატრა შენს მკლავებში
სიყვარულით ლაციცი...
გიყვარვარ თუ გიყვარვარ -
ვფიცავ, უკვე არ ვიცი.
სულს - წამება, გულს კი - დარდი,
ჭრილობები უღევი,
შენ მიშორებ, მე კი მაინც
შენზე ფიქრით ვიღევი.

7 ნოემბერი, 2011 წ.

***

ლ. მუმლაძეს

შენ შემოგწირე ყველაფერი, რაც კი გამაჩნდა:
ჩემი ღუქებიც, ჩემი გულიც, ჩემი გონებაც!
თუმც მძალაღებ, მე არ ვნანობ მაინც არაფერს
და ჩემი სულიც სიკვდილამდე დაგემონება.
თუმც განძარცული სული, ნეტა, რაში გჭირდება?!
შენი ხელითვე განძარცული სული უდრეკი...
დაკარგულია დღეს ხომ უკვე, რასაც ოდესმე,
რასაც ოდესმე იმედით და რწმენით ვუმღერდი!
მე აღარ ვიცი, აღარ ვიცი - რილასი მწამდეს,
გულგატეხილმა რა ვადიდო, რაღას ვუმღერო...
უყოყმანოდ და უღალატოდ რომ დაგემონე,
აღბათ, ამისთვის თუ გამწირე ასე უღმერთოდ.

15 დეკემბერი, 2011 წ.

***

ო, რა საშინლად შეიმუსრა შენგან ყოველი!
თვით ჩემი ლექსიც ასე ნაზი გახდა შავბნელი,
მასში აღარ ჩანს ძველებური ტრფობის ელფერი...
რას ვიფიქრებდი, თუ ოდესმე ასე დამღევდი!
ასე დამღევდი, შენი ხელით მინას დამცემდი
და სხვათა თვალში ასე ამაყს დამამდაბლებდი.
გინდ მეგობრები, გინდაც მტრები უნოდე იმათ -
შენ აუტანლად შემარცხვინე იმათ თვალებში.
დღესაც კი მენვის შენი ხელის მძიმე ნაკვლევი!
სად გაქრა, ნეტავ, სიყვარული ან (ნდობის აღთქმა?)
სახიდან კიდევ ნაიშლება ლურჯი ლაქები,
მაგრამ რა ვუყო იმ იარას, სულში რომ დამრჩა?!

16 დეკემბერი, 2011 წ.

***

რად განგადიდე, გაგალმერთე ანდა დიდების,
ანდა დიდების რად გიმოსე გვირგვინით თავი?
ან რად გიკრიფე ყვავილები ნაირფერები,
ან რად გაბნე ვარსკვლავები, ცას რომ წავართვი?
ნუთუ იმისთვის, ჩემთვის სული ასე გეტკინა,
გამოგენასკვა გულში მიზნად ჩემი დაცემა?!
ველარ ვიხსენებ ველარაფერს იმ ნუთის გარდა -
შენი ხელი რომ ჩემს სახეზე მძიმედ დაეშვა.
მგონი, ტკივილიც არ მიგრძენია იმდენად მწარედ,
რამდენად ჩემი დამცირება სხვათა წინაშე!
შენ ღმერთის ტოლო, სიყვარულის საზღაურ
ბოლოს
მწარე ღალატი და სხეულის გვემა მისაგზღვე.

16 დეკემბერი, 2011 წ.

***

შენ მე ვერასდროს დამამხოვ, მომკლავ,
სხეული დიდი არაფერია.
მთავარი ჩემი სულია, კარგო,
სული - ლექსებით დანაფერია.
შენ კი სწორედაც სულის კიდემდე
ვერასდროს მოხვალ, ეცადო თუნდაც!
დგახარ გიჭირავს სხეული ნაზი,
ბროლივით ყელი ხელში და გუდავ.
ის კი არ იცი, სულის გაფრენაც
მე რომ ვერადროს დამამხოვს მაინც:
ჩემი სული ხომ ჩემი ლექსია,
კივილით რომ კვეთს აისს თუ დაისს.
შენ მაშინ უნდა თვით ლექსი ჩაკლა,
თვით ლექსი, აზრი, სტრიქონი, რითმა!
შენ სისულელეს სჩადიხარ, მაგრამ
შენთან ჭიდილიც რალაცად ღირდა.

17 დეკემბერი, 2011 წ.

***

ლ. მუშლაძეს

შენ ფიზიკურად ძლიერი ხარ, მე კი ამ სულით,
ამ იდეებით, ამ ლექსებით, ამ ნახატებით.
მე ყველას გულში პატარა და მომცრო ბინა მაქვს,
შენ კი უკვალოდ აღმა დაღმა დაეხეტები.
ხარ მხოლოდ ერთი უბადრუკი მოკვდავთაგანი,
რომლის სიცოცხლეც მის მზერასთან ერთად
ჩაქრება.

თუმცა მეც შენებრ მოკვდავი ვარ, მაინც, ძვირფასო,
ჩემი სიცოცხლე გააგრძელებს მარად ნათებას.
გარდა ამისა, როცა უკვე აღარ ვიქნებით,
როგორც არ უნდა გაგიკვირდეს, მაინც იწამე:
მე მთანმინდაზე ვპოვებ ბინას, მყუდრო აკლდამას,
შენ კი შენივე მშობლიური სოფლის მიწაზე.

18 დეკემბერი, 2011 წ.

***

მოდის აგერ ვილაც უცხო,
თავზე გვირგვინს მადგამს.
ჩემი კაბაც მოიტანეს,
საქორწილო კაბა.
მივიხედე-მოვიხედე,
არსად ჩანხარ, არა!
ნეტავ, რატომ მემალეები,
ნეტავ, ახლა სად ხარ.
აგერ, უკვე უცხო კაცი
წასაყვანად მიცდის,
მე კი ნაბიჯს ვერ გადავგამ,
ვერ გავხდები მისი.
შენს ლოდინში სულში მხოლოდ
ეს სურვილი მითრთის:
მოვკვდე, ვიდრე ვატარებდე
სხვისი ცოლის გვირგვინს!

18 დეკემბერი, 2011 წ.

***

მონყენილი ვარ, ო, საშინლად მონყენილი ვარ!
ნუთუ, მონყენა სიამაყის შელახვას ნიშნავს,
ან საკუთარი გრძნობების და დარდის გამხელა
მე სხვათა თვალში დამცირების მაფარებს ნილაბს?!
თუ გულწრფელობას აღარ აქვს ფასი მცირედიც,
თუ ადამიანს აღარ ძალუძს გრძნობებს მიემხროს
და თუ ტყუილი, თვალთმაქცობა განძია კაცთა, -
რალა აზრი აქვს მამ ცხოვრებას, ღმერთო ძლიერო!

20 დეკემბერი, 2011 წ.

***

ლ. მუმლაძეს

რა უბადრუკი მეჩვენები, რა უგუნური -
შენ ვინც მე ასე განუსჯელად მიყვარდი ერთდროს!
რა სიბეცე და სიტლანქეა შენს საქციელში,
შენს, ვისაც ლექსის დედოფალის ტრფიალი გერგო.
რა უვიცობა - შენს თვითოეულ ნათქვამ სიტყვაში!
ოჰ, ვადიარებ, სიყვარული მართლაც ბრმა არი!
თუმცა მიყვარდი, ბოლოს მაინც მივხვდი
შეცდომას
და სინანული ახმაურდა სულში მგრგვინავი.

...

შენ ვერ შეძელი დაფასება იმ საჩუქარის,
განგებამ მხოლოდ შენ ერთადერთს რომ მოგანიჭა!
მე კი ვზეიმობ გამარჯვებას დღეს იმის გამო,
შენს მონობას რომ დამაღწია ჩემივე ნიჭმა.

20 დეკემბერი, 2011 წ.

***

ვნებების ტყვე ვარ, გრძნობების მონა,
თუ მიყვარს, მომწონს - ყოველთვის მინდა
ყურთან შეგრძნება ცხელი სუნთქვისა...
ცხოვრება მხოლოდ ალერსით ღირდა!
მხოლოდ! და დღესაც ვნებას მინდობილს
ცხელი სუნთქვების მაცილებს ქარი.
ვინც კი გამიღო ალერსით კარი -
ხელი არავის, არავის ვკარი.
მოდით, მემთხვიეთ, შემომეხვიეთ
ტანზე პანანა ცეცხლის ენებად.
ვნებების ტყვე და ალერსის მონა
მხოლოდ ცხელ სუნთქვას თუ მინებდება.
მხოლოდ ალერსის - ვნებით ავსილის
და ცხელი სუნთქვის მსურს ვიყო მონა!
ან რაღად მინდა მაშინ ცხოვრება,
თუ ცხელმა სუნთქვამ ვერ დამიმონა?!

11 იანვარი, 2012 წ.

***

მე, შენ და ვნება ერთად ვინექით
ზღვის პირას ცხელი ქვების ფარდაგზე
და მივდიოდით სამივე ერთად
(მაღალ გრძნობებით დამწვარ აღმართზე).
ცეცხლი ეკიდა ირგვლივ სამყაროს,
სუნი ალერსის სდიოდა მიწას
და ყველა გრძნობაზე ძლიერი ქვეყნად
ჩვენს შორის თავად ამური იწვა.
მეფლითებოდა სხეული კვნესად,
საგულეც გულებს ველარ იტევდა.
ვინექით სამნი ცხელ-ცხელ ქვებზე და
ალერსს ვფანტავდით ქარში სიტყვებად.
დღეს ვეფერებით ერთმანეთს, ხვალ კი...
არც ერთმა ვიციტ, ხვალ რა იქნება.
ქვეყნად ეს არის ყველაზე დიდი -
შეძლო ყველაზე დიდის მიგნება!

11 იანვარი, 2012 წ.

***

ლ. მუხლაძეს

ვინ რას მიაგნებს, არ ვიცი,
მე კი კვლავ შენთან მოვედი.
ვიაროთ უნდა ორივემ
გოდებით, ნეტა, როდემდი.
ეს მხოლოდ სიყვარულია, -
რაიც მე შენსკენ მეძახის.
ვყიდი საკუთარ ღირსებას,
როგორც პატარა მეძავი:
შენ სულ სხვას უმზერ ოცნებით,
ჩემი დარდიც კი არა გაქვს,
მისდევს სხვას, ვრჩები ქვეყანას
ნაოცნებარის ამარა.
და მაინც, ვინ რას მიაგნებს,
არ ვიცი, მე შენ მოგაგენ,
მოგაგენ და სულ მკიდია -
ჩემს სიყვარულთან მოდავე.

11 იანვარი, 2012 წ.

***

ყველაფერი სიცრუეა ქვეყნად,
არაფერი აღარ არის ნაღდი!
საკუთარ თავს ასე ძლიერ, ალბათ,
არასოდეს, არასოდეს ვგავდი.
სპექტაკლია ეს ცხოვრება მხოლოდ -
პირზე ნიღბით მოარული გვამი,
ფურცელს ცრემლად ასე ძლიერ, ალბათ,
არასოდეს, არასოდეს ვაჩნდი:
ძარღვში სისხლი გაგვეყინა, მგონი,
და გულეებში ეშმაკები ქრიან!
დღეს თუ აზრზე არ მოვედით, ხალხო,
„ხვალ იქნება უკვე ძალზე გვიან“.

11 იანვარი, 2012 წ.

***

ღუქს ვაკონინებ ხელის კანკალით,
მე შენთან ერთად მუზაც შემომწყრა.
უერთგულესი და უღალატო
ქვეყნად ის მაინც თუკი მეგონა,
რატომღაც ახლა ისიც ნავიდა,
ნათელი ბნელით ჩამომალამა!
არ ვიცი, მაინც რას არ მპატიობს -
შენთან რომ ვიყავ, თუ რომ აღარ ვარ?!

12 იანვარი, 2012 წ.

***

ლ. მუმლაძეს

მოგონება შენი
სიზმარივით დამდევეს.
რომ შემეძლოს შენთვის
შხამს დავლევდი რამდენს.
იცი? რაღაც ბედად
იმ დღეს სიზმრად გნახე:
გვერდით სულ სხვა გედგა,
მარიდებდი სახეს...

15 იანვარი, 2012 წ.

***

ისევ ლ. შუმლაძეს

ღამეა, წვიმს და საშინლად მცვივა,
წვიმა გარემოს ურცხვად ასველებს.
მეძინება და თან ვერ ვიძინებ,
მენატრები და ეს არ მასვენებს.
მსურს, ახლა გვერდით გვრძნობდე სანოლში,
შენი მკერდი კი ბალიშად მედოს,
ყურთან შენს სუნთქვას ვგრძნობდე, ტუჩზე კი -
შენი ტუჩების სანუკვარ გემოს.

1 თებერვალი, 2012 წ.

***

ფიალა მონატრებისა
მთვარემ ამაღამ შემასვა,
იქნებ მოხვიდე, შეაღწე
ჩემი სხეული შენსასა.
იქნებ, დამღალო კოცნებით,
გავერთსხეულდეთ ორივე.
რა მოხდა, ისეთს რას ვიზამთ?
ერთ ლამაზ ღამეს მოვიგებთ.
გაბედე, მოდი, შეაღწე
ჩემი სხეული შენსასა,
დიდი ხნის ნანატრს, ნაფერებს
ოცნებას ფრთები შევასხათ.

4 თებერვალი, 2012 წ.

***

იქნებ, როგორმე ჩემამდე
მოხვიდე სითბოდ, ალერსად.
გული ნატანჯი ამბორით
და სიყვარულით ამივსო.
შემივსო სიცარიელე,
ბოლმას ასე რომ აქეზებს
და დამიტოვო ამბორი
ყელზე, თვალებზე, ბაგეზე.
იქნებ, როგორმე ჩემამდე
მთვარესთან ერთად მოხვიდე,
მოხვიდე სიყვარულად და
ალერსით შვებას მომგვრიდე.

4 თებერვალი, 2012 წ.

***

უაზროდ იკარგება რალაც,
რალაც წმინდა და წრფელი -
მეგობრობაზე მეტი,
სიყვარულივით მწველი.
თითქოს სიყვარულზე ცოტა,
მეგობრობაზე კი მეტი -
უაზროდ გვეკარგება რალაც,
რალაც თბილი და წრფელი...

5 თებერვალი, 2012 წ.

***

ისევ ლევან მუმლაძეს

ბათუმს შენი სუნი შერჩენია,
შენი ვალები და სიტყვა,
ქარსაც შენი ხმა აქვს თითქოს -
აღბათ, ამიტომაც მიყვარს.
წვიმა ცრემლებია შენი,
მზე - ღიმილი და სითბო
და აქ შენს სიშორეს ვერ ვგრძნობ,
ისევ გვერდით მყავდე თითქოს...

20 აპრილი, 2012 წ.

***

ლ. ბუმლაძეს

დავალ მდიდარი შენით
და პოეზიით კიდევ!
რა დამავიწყებს იმ დღეს
თვალი შენს თვალს რომ ვკიდე.
ისეთი ელდა მეცა,
თითქოს დამეფუშვნა კოკა,
თითქოს შემღიმა ზეცამ -
თვალი შენს თვალს რომ მოვკარ.
რა დამავიწყებს იმ დღეს, -
თვალი შენს თვალს რომ ვკიდე.
დავალ მდიდარი შენით
და პოეზიით კიდევ.

10 მაისი, 2012 წ.

***

მომკლა შენმა ლოდინმა,
მცლის სისხლისგან ნუთებად.
ნეტავ, სად ხარ აქამდე,
ცოტაც და მიმწუხრდება.
ცოტაც და მზე ზღვისაკენ
გაუყვება ბილიკებს,
შენ კი ისევ არ ჩანხარ,
დრო დუმილში ლივლივებს...

3 ნოემბერი, 2012 წ.

***

ისევ ლ. მუმლაძეს

მოვა და მომასკდება ზვავივით
ლექსი - მონატრების ნაშობი,
ახლა გადიდგულდი, აზვირთდი
და კვლავ უცხოთსავით გამშორდი.
უკვე მერამდენედ მომიხურე
კარები გულისა თუ სახლის,
მე კი მერამდენედ გეხვეწები,
იმედი არ წამართვა ხვალის...

28 ნოემბერი, 2012 წ.

სარჩევი

*** ზეცამ თმებში სველი მთვარე ჩაიწნა	3
*** აშარი ქარი რტოებს ნაეცეკვა.....	4
ნუ ნახვალთ	5
*** ნუთით გავყვები სევდისფერ „დალანდს“	6
მშობლებს	7
*** ახლა ღამეა და მე ვარ მარტო.....	8
ახლობლებს	9
*** გადამიხდინა წითელ პანაშვიდს.....	10
*** ტკივილი ფანტავს დაგლეჯილი ფიქრების გროვას.....	11
შენც მალე ალბათ.....	12
გოდება	13
კვლავაც შენ გეტრფი.....	14
*** სალამოა, ვნებით აწვიმს მინებს.....	16
*** აჰა, მოიპარა ბაცი შემოდგომაც.....	17
მე მეძახიან... ..	18
მე პოეზიის ცეცხლით ვინვები.....	19
იმ ვარდებს	20
როგორ დაგწყევლო... ..	21
*** ცის ჰორიზონტზე კვლავაც გამოჩნდა	22

*** მთები დანისლული ნისლით 23

ნუთუ სულერთია..... 24

*** უცნაურია, ბუნებაც ტირის..... 25

*** ქარივით შემოიჭერი 26

კვლავ შენით მავსებს 27

და მაინც.....28

ვერ დაივიწყებ.....29

*** ახლა სიკვდილი ისე მომწყურდა..... 30

*** ახლა ყველაფერი ისე გვიანია 31

*** ვერხვის ფოთოლთა ჩუმი შრიალი..... 32

*** ჭირისუფალი დღეს აღარა მყავს 33

*** კვლავ ჩამობრძანდა სალამო ნაზი..... 34

*** სული თავისთავად გიხმობს 35

*** კვლავ ამიტირდნენ სულში გრძნობები..... 36

*** ღმერთო, ეს ღამე როგორ დამატყდა 37

*** ნუხელ თეთრად გავათენე ღამე..... 38

*** ნუხელ როგორ უცნაური დამესიზმრე..... 39

*** მე ჩავიძირე ლექსების ზღვაში..... 40

გამოსათხოვარი..... 41

*** ღამე ურცხვად ჩაეკონა მთვარეს 42

*** ჩემთვის ისეთი დამღლეი არის 43

*** დგას გაზაფხული და ენძელელებიც..... 44

*** რა ღამაზია ცხოვრება 45

*** გარეთ ქარი დასეირნობს ლალად 46

*** მთვარის დალალზე გაგიჟებული..... 47

*** მაინც სად გაქრა ბავშობა ჩემი 48

*** რა უცნაური ზმანება იყო 49

*** მთვარე დღეს ისე უცნაურია.....	50
არლის ცის ქვეშ	51
*** გაითანგა გული	52
*** ახლა მთვარის სინაზეს	53
*** გაიცრიცა ყველაფერი ირგვლივ.....	54
*** მუსიკა, მუსიკა, მუსიკა	55
*** სხივებმა აიკრიფეს კალთა	56
*** მიყვარხარ! - დაცდა სველ ბაგეს	57
*** მე გამახსენდა შენი ღიმილი	58
*** შავი თვალების ეშხით დამწვარი	59
*** მსურს შენთან ერთად გავლიო წამი.....	60
*** ღამეა, ჩემში მოკვდა სინაზე	61
*** საღამოს, „როცა დაბერავს ქარი“	62
*** ზედ წამწამზე ამოცოცდა	63
*** ტანჯვის ცრემლები სწყდება წამწამებს.....	64
*** შენ მოხვალ ჩემთან, შემომანათებ	65
*** გამახსენდი და უცებ დავეჭვდი	66
*** ისე მიინევეს, გული ტრფობისკენ	67
*** შენი ტრფიალი სასწაულად დარჩება ჩემში	68
*** შენს სითბოს, ალერსს ვიგონებ თრთოლვით	69
*** გაიზმორება ფერთა ციალით	70
*** თითქოს სატანა ჩასახლდა სულში.....	71
*** მოხველ, შემხედე მწველი თვალებით	72
*** მე მახსენდება შენი ღიმილი	73
*** ჩამოსხდებიან ფერიები ცის სასთუმალზე.....	74
*** იყო დრო, როცა ჩემთან არ იყავ	75
*** შენ წახვედი და უცებ დაბნელდა	76

*** ეთვლიდი, დაგკარგე და მეშინოდა.....77

*** მთებზე თეთრი თოვლი დანვა.....78

*** ჩვენს შორის იმხელა მანძილია 79

*** უკვე ნავიდა აპრილიც, მარტიც..... 80

*** ჩამოვიღალე დღეს შენზე ფიქრით 81

*** დამანატრულა ბედმა შენი ხმა 82

*** შენ მე ლექსებად დამღვარე 83

*** შენ ახლა უკვე აღარ ხარ ჩემთან 84

*** აცოცებულა ცაზე.....85

*** იებით ხელში გამოჩნდი ველად..... 86

*** თუ გამახსენებს თავს მოგონება 87

*** მოედო ყანას მზისფერი ცეცხლი.....88

*** ჩავიკარგები ღამის დუმილში.....89

*** შეყვარებული ქალის ანცობით 90

*** მე მომენატრა შენი ალერსი.....91

*** მე გამახსენდა შენი ამბორი.....92

*** ღამისაა გამაგიჟოს შენზე ფიქრმა.....93

*** ჩემი ტკივილი არვის ანაღვლებს 94

*** ისევ ღამე გადაეკრა ფანჯრებს 95

*** საღამოს ზღვიდან დაბერა ქარმა 96

*** ავყვები ნუთით მზის ფერად ისრებს.....97

*** გულში ტკივილი ვერ დავაყუჩე.....98

*** ვდგავარ, ვიხსენებ ალს შენი ბაგის 99

*** შენ მომენატრე სიზმარში უცბად..... 100

*** თუმცა ნახვედი, ძვირფასო, მაგრამ..... 101

*** იმ ოთხ წლიანი პაუზის შემდეგ..... 102

*** შენ შენი დინჯი, ზვიადი სულით 103

*** ხანაც მწარეც, ხანაც ტკბილო ბადაგო.....	104
*** გადაღლილს ტანჯვით არც კი მეგონა.....	105
*** თავზე მადგება ვილაცის ლანდი	106
*** ისე ძლიერად მომწყურდი ახლა	107
*** ამ გამეფებულ მდუმარ ბნელეთში	108
*** მთვარესთან ერთად მიახლოვდები	109
*** შემორჩენილი ზამთრისგან თოვლი.....	110
*** შენ სიყვარულით გადამიგორე.....	111
*** შენ ჩემი ნაზი, სათუთი კოცნის.....	112
*** ზამთარი გაქრა, გამოზაფხულდა	113
*** ივლისს ველი მოუთმენლად, ივლისს ველი... ..	114
*** შენს ამბორს მონატრებული.....	115
*** ცაზე აენტო ცეცხლად ცისკარი	116
*** მოგონება ტკივილებით მავსებს	117
*** მთელი ცხოვრება ჩემთვის, ძვირფასო	118
*** დაუკითხავად მოხვედი ჩემთან.....	119
*** თვალები სულის ანარეკლია.....	120
*** ლექსთა, რითმათა კორიანტელში	121
*** მენანება განშორება შენთან	122
*** მენატრები, სიგიჟემდე მენატრები.....	123
*** გულს მოსწოლია ნისლი	124
*** შენ თუ არასდროს მოხვალ	125
*** მე მოვანყდები კვლავ შენს კარიბჭეს	126
*** უკვე მამალი აყვილდა სადღაც	127
*** შენ გამირბოდი, ხელს მკრავდი	128
*** შენ უსაშველო ტკივილი გქვია	129
*** ლექსით გავივლი ამ წუთისოფელს	130

*** გამოვიქეცი, რომ კვლავ მეხილა 131

*** შენ სიყვარულში ლექსი გჯობია 132

*** გუშინ დათრობა მომინდა 133

*** მე არაფერი მქვია უშენოდ 134

*** ცა ჩამოიქცეს ლამის მიწაზე 135

*** თითქოს მინდა, რომ რალაცა გითხრა 136

*** კოჭლობით დავალ ქვეყნის შარაზე 137

*** შენ რომ თვალს მიეფარე 138

*** ნეტა, კივილით თუ გაჰკვეთ სივრცეს 139

*** ხვალ რომ სულეთში გადავიბარგო 140

*** ამ ქვეყნად მხოლოდ შენ თუ მენადე 141

*** აუხდენელი სურვილი თუა 142

*** ნუხელაც თავზე ფიქრად დამთენდი 143

*** გვირილასავით სუსტი, ნათელი 144

*** ლამის გასკდეს ეს გული 145

*** მათრობელაა ეს სოფელი 146

*** არ არსებობდა მტერი, მოყვარე 147

*** მეც აღარ ვიცი რა მინდა 148

*** მე ვიცი, ყველა სანთელში შენ ხარ 149

*** შენს წერილს გამთბარს თბილი სიტყვებით 150

*** ვარსკვლავს ფეხქვეშ ხალიჩებად გადაგიფენ 151

*** ბულვარ-ბულვარ, ნაბიჯ-ნაბიჯ 152

*** სულში რჩება ტკივილი 153

*** შენ შემოგწირე ყველაფერი, რაც კი გამაჩნდა 154

*** ო, რა საშინლად შეიმუსრა შენგან ყოველი 155

*** რად განგადიდე, გაგალმერთე ანდა დიდების 156

*** შენ მე ვერასდროს დამამხოვ, მომკლავ 157

*** შენ ფიზიკურად ძლიერი ხარ, მე კი ამ სულთ 158
*** მოდის აგერ ვილაც უცხო..... 159
*** მონყენილი ვარ, ო, საშინლად მონყენილი ვარ!..... 160
*** რა უბადრუკი მეჩვენები, რა უგუნური 161
*** ვნებების ტყვე ვარ, გრძნობების მონა 162
*** მე, შენ და ვნება ერთად ვინეჰით 163
*** ვინ რას მიაგნებს, არ ვიცი 164
*** ყველაფერი სიცრუეა ქვეყნად 165
*** ლეჰსს ვაკონნებ ხელის კანკალით 166
*** მოგონება შენი..... 167
*** ლამეა, ნვიმს და საშინლად მცივა 168
*** ფიალა მონატრებისა 169
*** იჰნებ, როგორმე ჩემამდე..... 170
*** უაზროდ იკარგება რალაც 171
*** ბათუმს შენი სუნი შერჩენია 172
*** დავალ მდიდარი შენით 173
*** მომკლა შენმა ლოდინმა 174
*** მოვა და მომასკდება ზვავივით 175

ნუგა, ჩივიდათ თუ ვაძკეოთ სიღრცეს,
ჩამთქრევიდათ დიოქსი ძანდოვიდან;
თუ ანდალოები ან ცეცხლათა, ნუგა,
შენ დადათიციდათ დიპრითი მანდავიდან;
თუ ვაგანლოები მიხივით ანდას
თუ ვაიზნევი სანდომი ძახილათა;
ნუგა, მართვით თუ ვაძკეოთ სიღრცეს,
ჩამთქრევიდათ დიოქსი ძანდოვიდან?!

ფასი 9.90 ლარი

ISBN 978-9941-0-5179-1

გამომცემლობა
„ზენაარი“